

20 LET

NOVE ŠOLSKE
ZGRADBE

UTRINKI

PODRUŽNICA GRAJENA

ŠOLSKO GLASILO

POSEBNA IZDAJA OB 20-LETNICI NOVE ŠOLSKE ZGRADBE

OKTOBER 2022

VSEBINA

NAGOVOR RAVNATELJICE	3
NAGOVOR VODJE PODRUŽNICE	4
NAGOVOR UREDNICE	5
ČESTITKE ŠOLI	6
ZGODOVINA OSNOVNE ŠOLE GRAJENA	9
UTRINKI ZAPOSLENIH	18
UTRINKI UČENCEV »STARE ŠOLE«	25
UTRINKI UČENCEV »STARE IN NOVE ŠOLE«	38
UTRINKI UČENCEV »NOVE ŠOLE«	45
UTRINKI DANAŠNJIH OSNOVNOŠOLCEV	48
GALERIJA 2002–2022	60

UTRINKI

GLASILO UČENCEV PODRUŽNIČNE ŠOLE
POSEBNA IZDAJA OB 20-LETNICI NOVE ŠOLSKE ZGRADBE
Šolsko leto 2022/2023

OŠ Ljudski vrt Ptuj
Podružnica Grajena
Grajena 60
2250 Ptuj

Ravnateljica: Tatjana Vaupotič Zemljič

Mentorica: Tatjana Šmigoc
tatjana.smigoc@os-ljudskivrtptuj.si

Oblikovanje: Tatjana Šmigoc
Fotografije: šolski in osebni arhivi avtorjev
Fotografije šole: Albin Bezjak

Naklada: 300 izvodov
Oktober 2022

Naslovnica: Marcel Kosi Tomšič, 2. g

NAGOVOR RAVNATELJICE

TATJANA VAUPOTIČ ZEMLJIČ

generacija 1968–1976

OB PRAZNOVANJU POMEMBNE OBLETNICE V ZGODOVINI PODRUŽNICE GRAJENA

Stara podružnična šola Grajena, postavljena v dolini ob glavni cesti, ki povezuje Ptuj z Mariborom preko Vurberka, levo in desno pa obdana z mehкими, zaobljenimi griči, poraslimi z gozdovi in vinsko trto, je bila dobesedno dom moje družine celih 16 let, saj sta oba starša bila učitelja na šoli in smo v njej imeli učiteljsko stanovanje.

Šolska zgradba, katere začetek gradnje sega v čas druge svetovne vojne, ko so Nemci tu želeli postaviti bolnišnico za svoje vojake, je bila za silo dokončana 1947, ko se je v njej naselila grajenska osnovna šola. Čeprav nikoli ni bila do konca prirejena za potrebe šolskega dela, čeprav je bila premajhna, brez telovadnice, kuhinje, jedilnice, čeprav so bili kletni prostori vlažni, smo se učenci in zaposleni v njej dobro počutili. Mnoge generacije otrok, vključno z mano, smo tam pridobili prva znanja in popotnico za nadaljnje življenje.

Kljub navajenosti na skromnost pa je bilo jasno, da si tudi grajenski otroci zaslužijo normalne pogoje za delo. Mnogo let je trajalo prepričevanje odločevalcev, da je skrajni čas, da na Grajeni dobimo novo šolo. Z velikim veseljem smo 26. julija 2001 položili temeljni kamen za gradnjo nove šole. S še večjim veseljem in ponosom smo po težkem letu, ko smo morali najprej porušiti do tal staro

zgradbo in na njenem mestu postaviti novo, sodobno šolo, 1. septembra 2002 všolali otroke v nove prostore.

12. oktobra 2002 smo šolo tudi uradno in slovesno odprli. Človeku se je lahko naježila koža ob navdušenju otrok, njihovih staršev in zaposlenih, ki kar niso mogli verjeti, da je to, kar vidijo, resnično.

Kdor nikoli ni živel v majhnem kraju, si ne zna predstavljati, kaj šola pomeni za kraj. Da je njegova duša, motivator za različne dejavnosti, točka srečevanja krajanov ob različnih dogodkih, v preteklosti je bila tudi prostor za vaje sekcij kulturnega društva, danes je v telovadnici omogočena krajanom športna vadba.

Ne morem verjeti, da je od takrat preteklo že 20 let. Veseli me, da imajo vsi uporabniki do šolske zgradbe odgovoren odnos in da vsakega ob vstopu v šolo pozdravi urejeno in nepoškodovano okolje.

Še pomembneje pa je, da v njej delajo srčni zaposleni in ustvarjalni učenci, ki skrbijo, da je šola topla in prijetna za vse.

Draga grajenska šola, še na mnogo uspešnih let!

NAGOVOR VODJE PODRUŽNICE

IRENA PUKŠIČ

»Iz pravljice v resničnost« so učenci in učitelji poimenovali posebno izdajo literarnega glasila, ki je izšlo leta 2002. Prelomno leto za vse učence, učitelje, starše ter vse krajanje Grajene je bilo, ko je šolska vrata odprla nova šola na Grajeni. Učenci in učitelji so s ponosom vstopili vanjo. Veselje je bilo nepopisno. Šola je začela pisati nov list, takrat nepopisan.

Danes, ko mineva 20 let, odkar na Grajeni stoji nova šola, z gotovostjo trdim, da smo vsi, ki smo del njene zgodbe, prav vsak dan srečni, tudi hvaležni, da imamo šolo, kot je naša. Šola ime srce, ki bije prav za vsakega izmed nas. Prav tako bije za kraj Grajena in njene prebivalce. Vse to se odraža na našem delu. Odlično sodelujemo z vsemi društvi, ki

so v kraju. Sodelovanje je seveda vzajemno. Kadarkoli se obrnemo po pomoč, smo je tudi deležni. Prav tako pa se tudi mi z veseljem udeležujemo prireditev in srečanj, ki so v našem kraju.

Danes naša šola praznuje. Ne samo naša, tudi tvoja, moja. Nenehno stremimo po napredku, znanju, dosežkih. Veselimo se uspeha posameznika ali skupine. Na šoli je čutiti veselje, radost, skrite ljubezni, velikokrat slišati glas harmonike. Skrbimo za dobre, iskrene medsebojne odnose na vseh ravneh. Nekoga imeti rad in biti sprejet je veliko bogastvo. Trudimo se, da skupaj ustvarjamo lepši in boljši jutri. Prepričana sem, da bomo skupaj zmogli!

NAGOVOR UREDNIČE

TATJANA ŠMIGOC

generacija 1991–1999

O grajski šoli imam toliko za povedati, da je težko začeti. Obiskovala sta jo že dedek, babica in oče. V »stari šoli« sem se učila tudi jaz. Nič nas ni motilo, da je stara, saj je bila vendar naša in si drugačne sploh nismo znali predstavljati. Že takrat sem oboževala slovenščino, še bolj pa so med nad njo navdušile moje učiteljice Marija Vaupotič, Štefka Zajc in Elizabeta Hojker. Ko se je rušila stara šola in gradila nova, je bila osnovnošolka še moja sestra. Gradnjo sem opazovala s ceste, občudovala novo in bila kar malo žalostna za staro. Danes ponovno hodim po hodnikih grajske šole – nove: kot mama prvošolčka in zaposlena. Nad slovenščino sem bila namreč tako navdušena, da sem postala tudi sama učiteljica slovenščine in celo dobila službo na svoji osnovni šoli. V veliko čast in veselje pa mi je biti urednica šolskega glasila Utrinki.

Pred vami je posebna, slavnostna izdaja Utrinkov. Po uvodnih nagovorih ravnateljice in vodje podružnice vam naš učitelj zgodovine na kratko predstavi zgodovino grajske šole. Ste vedeli, da je bila prvotna zgradba zgrajena v času druge svetovne vojne kot vojna bolnišnica in da je v njej več let stanovala naša ravnateljica, ko je bila še otrok? Sledi »srce« teh Utrinkov – to so spomini zaposlenih in učencev, in sicer tako sedanjih kot bivših. Čeprav slavimo 20. obletnico nove šolske zgradbe, sem želela vključiti tudi

spomine tistih, ki nove niso imeli privilegija obiskovati. Čeprav šola ni izgledala privlačna, so jo imeli zelo radi in imajo veliko zanimivega za povedati o njej. Učiteljica umetnosti je pripravila galerijo umetniških del zadnjih 20 let. Svoj delež pa ste prispevali tudi sedanjim učencem.

Želim vam prijetno branje in obilo zabave ob ogledu fotografij, sploh tistih starih. Jaz imam to šolo rada in upam, da lahko tudi vi o njej poveste enako. Še naprej tako lepo skrbite zanjo. Ko jo pogledaš ali vstopiš v njeno notranjost, namreč ne moreš verjeti, da je gulilo njene klopi že 20 generacij, saj je še vedno kot nova. Skrbite pa tudi za dobre odnose s sošolci in zaposlenimi, da boste imeli lep spomin na osnovnošolske dni in boste lahko ob njeni naslednji obletnici tudi vi prispevali svoj utrinek za Utrinke.

Vsem, ki ste pomagali soustvariti to posebno izdajo, se iz srca zahvaljujem in s spoštovanjem objavljam vse vaše besede, skoraj vse fotografije, ki ste jih iskali na dnu nočnih omaric, risbice šole, pesmice in še kaj se najde.

Še eno željo imam. V te Utrinke je vključena ogromno časa – ne samo mojega, ampak vseh, ki ste sodelovali. Podelite Utrinke tudi z drugimi!

ČESTITKE
ŠOLI

MESTNA OBČINA PTUJ

Dragi učenci, spoštovani učitelji.

Iskrene čestitke ob jubileju. Mineva 20 let, odkar ste na Grajeni dočakali gradnjo nove podružnične šole. Slednja je že dve desetletji hram učenosti, hram, kjer so znanje pridobivali številni učenci.

Kljub nenehnim spremembam izobraževalnega sistema, mnogim novostim in prilagoditvam šola ostaja prostor, kjer učenci pridobivajo nova znanja, veščine, spretnosti. Je pa to tudi prostor, kjer se stkejo mnoge vezi, prijateljstva. Zato šola ni zunanost in fasada, ni parket, niso stoli in mize, je vzdušje, ki vlada v njej. Je smeh, ki se razlega po hodnikih, je ustvarjalni zanos, ki ga je čutiti na šolskih proslavah, dogodkih. Predvsem pa je in mora biti okolje, v katerem se učenci počutijo varno, sprejeto, kjer se otroci učijo z zgledom in na lastnih napakah.

Vse nekdanje učence ste popeljali na pot v samostojnost, jim dali najboljšo možno popotnico za življenje in v svet odraslosti. Znanje, ki so ga pridobili, jih je usmerilo k poklicnim ciljem. Z vsem, kar so se naučili, pridobili, so zagotovo znali pomembno soustvarjati utrip lokalnega okolja ali širše. Vse, ki prihajajo, to še čaka.

Čestitke ob 20-letnici nove šole, uspešno delo in obilo ustvarjalnosti tudi v prihodnje.

Nuška Gajšek,
županja

OB 20-LETNICI DELOVANJA OBNOVLJENE OŠ LJUDSKI VRT PODRUŽNICE GRAJENA

OŠ Ljudski vrt podružnica Grajena ima bogato zgodovino delovanja, vsekakor pa smo krajanje Grajene in člani društva Vinogradnikov in sadjarjev Osrednje Slovenske gorice ponosni, da se je šola pred 20 leti obnovila in danes pomeni središče številnih dogajanj v kraju. Osnovna šola leži v osrčju slovenskih goric, pokrajine, ki ima izrazito ruralni značaj. Res je, da danes Grajena postaja pomemben kraj s stališča naseljevanja in povečevanja števila prebivalcev, nekdanje pa so tukaj prevladovale manjše kmetije, ki so se ukvarjale s kmetijsko dejavnostjo in sta bila sadjarstvo in vinogradništvo pomembna tudi iz gospodarskega vidika.

Društvo s šolo že od začetka ustanovitve društva (1997) odlično sodeluje, saj je šola, ko smo jo zaprosili za sodelovanje, zmeraj pomagala. Tako je šola sodelovala pri številnih dogodkih, projektih in prireditvah v kulturnem delu programov. Najbolj tradicionalna prireditev je vsekakor društveno martinovanje na Grajeni, kjer šola že od leta 1997 sodeluje v programu.

Če analiziramo delovanje zadnjih 20 let, lahko z gotovostjo trdimo, da smo vsi skupaj v kraju s šolo, ČS Grajeno in društvi veliko prispevali k razvoju kraja na področju kulturne rasti, družinje in ohranjanja starih tradicionalnih običajev ter dvignili pomen kulturne dediščine in ohranjanja našega čudovitega podeželja.

Člani društva Vinogradnikov in sadjarjev Osrednje Slovenske gorice čestitamo OŠ Ljudski vrt podružnica Grajena za jubilej, ob tej priložnosti pa se še zahvaljujemo vodstvu šole, učiteljicam, mentoricam in učencem za odlično sodelovanje in vam želimo nadaljnje uspešno delo. Dobre sodelovanja si želimo tudi v bodoče.

Andrej Rebernišek,
predsednik Društva vinogradnikov in
sadjarjev Osrednje Slovenske gorice

Osnovna šola na vasi ni samo »ena velika hiša«, v kateri so zaposleni hišnik, učitelji in kuharica ter vanjo zahajajo otroci. Osnovna šola je zagotovo veliko več. Je najpomembnejša ustanova, ki je zadolžena za ohranjanje tradicije in kulturne dediščine, najpomembnejše pa je, da izvaja prenos znanja iz generacije na generacijo.

Šola kot institucija je ključnega pomena za ohranjanje in razvoj kraja in pomeni tudi povezovanje različnih inštitucij in akterjev, tako gospodarskih kot tudi negospodarskih, kamor pa spadamo tudi mi – grajenski gasilci.

Grajenski gasilci z veseljem ugotavljamo, da se na našem operativnem območju, ki zajema vasi Grajeno, Krčevino pri Vurberku, Krčevino pri Ptuju, Grajenščak, Mestni Vrh in Štuke, povečuje število novo zgrajenih hiš in posledično mladih družin, katerih otroci polnijo razrede osnovne šole na Grajeni. Za prej navedeno dejstvo moramo biti v prvi vrsti hvaležni obstoju osnovne šole na Grajeni. Stari pregovor pravi: »Če šola zaklene svoja vrata, začne kraj umirati.« To v praksi še vedno drži. Krajanje Četrtna skupnosti Grajena smo lahko hvaležni in veseli, da je pred več kot dvajsetimi leti takratno vodstvo šole uspelo prepričati odgovorne na nivoju lokalne skupnosti in države o prepotrebni investiciji v izgradnjo nove osnovnošolske zgradbe na Grajeni.

Z novo, moderno šolo z izjemno lepo arhitekturo so na novo zaživel tudi naši kraji ter organizacije, ki v njih delujejo. Grajenski gasilci veliko sodelujemo z osnovno šolo Grajena in si želimo tako pristnega in dobrega sodelovanja še naprej.

Ob 20. obletnici nove šolske zgradbe izrekamo čestitke in zahvalo kolektivu, zaposlenemu v šoli, za res visok organizacijski nivo in urejenost šole v naši četrti skupnosti. Vsem učencem pa želimo, da bi se še naprej v grajenski šoli imeli lepo, bili veseli ter si nabrali čim več znanja in veščin za nadaljnje delo in doseganje zelenih ciljev.

Boštjan Breg, GČ II. st.,
predsednik PGD Grajena,
generacija 1988–1996

Povezanost osnovne šole in lokalne skupnosti ter lokalnih društev je izrednega pomena. Vzorčen primer sodelovanja šole z društvi je zagotovo OŠ Ljudski vrt s podružnico Grajena. Kulturno društvo Grajena s svojimi sekcijami že več kot 70 let lepo sodeluje z OŠ Grajena. Šola je v teh 70 letih brez obotavljanja nudila svoje prostore na razpolago tako sekciji MoPZ Grajena kot tudi Dramski sekciji KD Grajena, ob tem pa izobrazila številne člane, ki so vključeni v delovanje društva. Tako je bila pridobitev nove šole pred 20 leti pridobitev tudi za naše društvo. Društvo pa je z veseljem sodelovalo pri popestritvi kulturnih dogodkov na osnovni šoli.

Ob tej priložnosti čestitam in se zahvaljujem vsem bivšim ravnateljem in aktualni ravnateljici Tatjani Vaupotič Zemljič za razumevanje in odlično sodelovanje v vseh teh letih, obenem pa pozivam sedanje in tudi bivše učence, ki jih veseli delo v kulturi, naj se pridružijo našemu društvu.

Veselimo se uspešnega dela in sodelovanja še naprej.

Alen Erjavec,
predsednik KD Grajena,
generacija 2001–2009

ZGODOVINA
OSNOVNE ŠOLE
GRAJENA

ZGODOVINA OSNOVNE ŠOLE GRAJENA¹

Aljaž Selinšek, prof. zgodovine in filozofije

UVOD

OŠ Grajena, danes podružnica, predstavlja pomemben mejnik lokalne skupnosti in je skupaj z učitelji in vodstvom šole matični šoli OŠ Ljudski vrt Ptuj v velik ponos. Grajenska osnovna šola s svojo dejavnostjo kvalitetno reprezentira uspehe v vzgoji in izobraževanju na veliko področjih in je postala pomemben pokazatelj kvalitetne pedagoške prakse – tudi v državnem merilu. Je pa bilo treba do tovrstnega emblema in naziva prehoditi trdo pot. Naši predhodniki so morali narediti in preživeti marsikaj, da so šolo pripeljali do uspeha, ki ga žanje danes. V prispevku so predstavljeni pomembni mejniki v razvoju zgodovine šole, ki jih lahko razdelimo na tri obdobja.

ZGODOVINA ŠOLE 1947–1963

Prepričan sem, da je zgodovina vsake šole nadvse zanimiva in edinstvena, prav tako začetki organiziranega poučevanja in njenega strokovnega vodenja. Začetki OŠ Grajena segajo v leto 1942, ko je okupator zgradil vojaško bolnišnico za pripadnike SS-enot.

»Že v prejšnjih desetletjih je ljudstvo zahtevalo šolo, toda ostalo je le pri obljubah, navadno ob volitvah ... Otroci so hodili po 6 km daleč v Ptuj in na Vurberk. Leta 1942 je pričel okupator graditi »šolo«, ki bi pa služila najprej kot SS-ovska bolnišnica,« je v uvodu šolske kronike zapisal prvi šolski upravitelj grajenske šole Avgust Špendl.²

Zgradbo so domačini prostovoljno in s pomočjo kreditov po okupaciji in po koncu vojne prenovili v šolsko poslopje. Verjetno ni treba posebej poudarjati, da so bili tedanji prostori za kvaliteten pouk in kvalitetno vsesplošno delovanje šole docela neprimerni. Poslopje namreč ni bilo

zasnovano na način, ki bi zadostil šolskim standardom.

Zgodovina OŠ Grajena sega v leto 1947, ko jo je Mitja Kunstek 9. februarja slovesno odprl. Pouk se je pričel tri dni pozneje in veselje učencev, ki jim od tedaj naprej ni bilo treba pešačiti v oddaljeni šoli na Ptuj ali Vurberk, je bilo nepopisno. Grajensko šolo je tedaj vodil t. i. šolski upravitelj Avgust Špendl (s pomočjo njegove žene, učiteljice Jadvige). Na Grajeno sta prišla že 30. 10. 1946 in tam ostala trinajst let. Prav njima gre pripisati zasluge za kvalitetno slavnostno otvoritev in nemoten začetek pouka, saj sta pred dotičnim 9. februarjem pripravila vse potrebno, da je šola lahko odprla svoja vrata tudi otrokom, ki so se iz vurberške šole prepisali tudi sredi šolskega leta 1946/1947. Zanimiv je podatek, da sta zakonca Špendl do aprila leta 1947, ko se jima je pridružil učitelj Jože Stropnik, poučevala sama. Junija leta 1947 je bilo zasilno dokončano tudi upraviteljsko stanovanje, zato sta se iz občinske hiše lahko preselila v šolo. Omeniti moramo tudi dejstvo, da si je upravitelj Špendl zaradi težav s stanovanji in hrano intenzivno prizadeval za ureditev t. i. učiteljskih stanovanj v šoli. Slednje naj bi botrovalo lažjemu pridobivanju ustreznega kadra. Težave s prehrano so imeli tudi učenci, saj tedaj v šoli še ni delovala kuhinja in z njo organizirana šolska prehrana. Kljub temu je »prva katedra« organizirala delovanje t. i. »mlečne kuhinje«, kjer so vsi učenci iz socialno šibkejših družin vsak dan dobili kruh z namazom. Slednje je bilo vitalnega pomena, saj je nekaterim otrokom tovrsten obrok predstavljal prvega oziroma edinega do večerje. Tovrstna pomoč je delovala do leta 1950. Nato je ponovno začela delovati v šolskem letu 1955/1956. Od takrat so malico sprva dobivali le najrevnejši, nato pa vsi učenci.

¹ Besedilo je v veliki meri povzeto po: Vaupotič T., Šola v kraju, Grajena 800 let, Primestna četrt Grajena, Grajena, 2004 in Pukšič I., 60 let Osnovne šole Ljudski vrt Ptuj – podružnice Grajena, Diplomsko delo, Univerza v Mariboru, Pedagoška fakulteta, Oddelek za razredni pouk, Maribor, 2007.

² Vaupotič T., Šola v kraju, Grajena 800 let, Primestna četrt Grajena, Grajena, 2004, str. 34.

Povejmo še, da je grajenska osnovna šola imela v uvodnem šolskem letu vpisanih 128 učencev, do konca prvega šolskega leta pa 130. Ker šola še takrat ni imela urejenega stopnišča, so pri obeh vhodih začasno postavili lesene stopnice, imeli so tudi zgolj tri učilnice. Šola je urejeno stopnišče vendarle dobila leta 1950. Tudi kletni prostori niso imeli oken, zaradi česar posledično pozimi v šoli niso imeli vode, saj je v vodovodnih ceveh zmrzovala. Sprva tudi elektrike ni bilo, čeprav je poslopje imelo vgrajeno električno napeljavo.

Na tej točki moramo poudariti, da sta bila delovanje šole in naravnanje vzgojno-izobraževalnega dela v prvih letih po ustanovitvi usmerjena predvsem v usposabljanje otrok za družbeno koristno delo, za poklic in predvsem za to, da bi si otroci znali prislužiti kruh, ko bi odrasli. Da pomanjkanja učnih pripomočkov, vsesplošnih finančnih težav ter zdravstvenih in socialnih težav učencev sploh ne omenjamo. Učenci so v tem obdobju npr. geografske zemljevide (zaradi pomanjkljaja) risali oziroma prerisovali kar sami. So pa bili od leta 1948 najboljši učenci ob koncu šolskega leta obdarjeni s knjižnimi nagradami.

Nadalje, v prvem šolskem letu je bil šolski obisk zgolj 80,3-odstoten, kar Špendl pripisuje pomanjkanju obleke in obutve pri učencih. Je pa jim v prvem šolskem letu uspelo urediti šolski vrt in posaditi prvo sadno drevje v šolskem sadovnjaku. V naslednjem šolskem letu se je šolski obisk sicer izboljšal, ampak so morali razrede družiti, saj ni bilo učiteljev. Zraven stalnice, ki sta jo predstavljala zakonca Špendl, so se preostali pogosto menjevali, saj v kraju, kot smo že omenili, niso imeli kje stanovati, dnevnega prevoza do šole pa takrat še ni bilo. V uvodnih letih je pouk potekal zgolj v dveh učilnicah, šola pa je premogla zgolj eno omaro, je pa otroke prvič v šolskem letu 1950/1951 obiskal Dedek mraz.

Šolstvo je sicer že v osnovi takrat doživljalo veliko sprememb, pravzaprav toliko kot še nikoli do tedaj. Veliko je bilo namreč tudi improviziranja in ostalih sprememb. Tedanji politični režim je dodobra spremljal izobraževanje, zaposlovanje in delo učiteljev, ki pa jih je

primanjkovalo. Zato so po drugi svetovni vojni uvedli kratke dopolnilne pedagoške tečaje za vse tiste, ki so imeli (bolj kot strokovno znanje o tem, kako poučevati) čut za otroke in seveda pozitivno politično oceno. Tedanje razmere so zato pri ljudeh vzbudile prepričanje, da je poučevanje v osnovni šoli predvsem sposobnost nudenja ljubezni učencem in aktivnega društvenega udejstvovanja.

Šola je dobila dokončno podobo šele v šolskem letu 1952/1953, ko je prejela sredstva za dograditev šolskega poslopja. Šele takrat so bila vzdana tudi velika okna in učilnice je od tedaj naprej krasil parket. Prav tako sta bili urejeni učiteljska sobica na južni strani šolske zgradbe in pionirska soba v kleti, zraven tega so bili v učilnice nameščeni umivalniki s tekočo vodo in obešalniki. V šolskem letu 1953/1954 so pred šolo uredili tudi cvetlični vrt in na šolskem igrišču postavili nekaj športnih orodij. V tem letu so učenci bili tudi prvič udeleženi na športnih dnevih. Električne žarnice so v šolskem poslopiju prvič zasvetile 9. oktobra 1954. V šolskem letu 1958/1959 je na šolo prišla učiteljica Danica Perkovič, v letu 1959/1960 pa sta se poslovila zakonca Špendl. Šola je začasno dobila novo upraviteljico Štefko Hlebec. Tisto leto je Dedek mraz učencem podaril sani, pripomočke za tehnični pouk, zvezke in barvice. Tudi leto 1958 je bilo reformno, saj se je spremenila organizacija ptujske osemrazredne gimnazije, katere prvi štirje razredi so postali 5., 6., 7., in 8. razred obvezne osnovne šole. S tem se je spremenila tudi kadrovska podoba, saj je bilo mnogo učiteljev, ki so učili v osemletni gimnaziji, premeščenih v novoustanovljene osnovne šole. Prav tako je prišlo do reorganizacije šolskih okolišev, kar je vplivalo na število učencev. V šolskem letu 1960/1961 bi mesto šolskega upravitelja moral prevzeti Rado Hlebec, a je bil premeščen v Dornavo. To pomeni, da je z delom upraviteljice nadaljevala Štefka Hlebec, ki pa je bila takrat edina učiteljica na šoli, saj je bila Danica Perkovič na porodniškem dopustu. Septembra 1960 je na šoli začel poučevati tudi Ladislav Pulko, ki je ustanovil šolski pevski zbor. V tem letu je šola dobila tudi prvi pisalni stroj. Zaradi majhnega števila učencev je OŠ Grajena v šolskem letu 1962/1963 doživela »degradacijo«.

Takrat so namreč ukinili popolno osnovno šolo, saj so na šoli ostali le učenci od 1. do 4. razreda. Učenci višjih razredov so začeli obiskovati šole na Ptuju, Vurberku ali Destrniku.

OŠ Grajena v uvodnih letih, foto: arhiv šole

OŠ Grajena je v takšni podobi 1. januarja 1963 postala podružnica OŠ Franc Osojnik Ptuj (ustanovljena leta 1958 kot OŠ Ptuj III., v OŠ Franca Osojnika preimenovana leta 1959, danes OŠ Ljudski vrt Ptuj). V šolskem letu 1975/1976 je ponovno pridobila status popolne šole, ampak samostojna ni bila nikoli več.

ZGODOVINA ŠOLE 1963–1983

Na ptujskem območju se je vlaganje v šolske stavbe začelo šele po letu 1964, ko se je zaključila gradnja OŠ Franca Osojnika in OŠ Borisa Kidriča v Kidričevem. Kljub temu in kljub adaptacijam še nekaterih preostalih šol je ostalo veliko takšnih, kjer je ostal velik problem ustreznost prostorov, med njimi tudi OŠ Grajena. Potrebe po povečanih šolskih prostorih in kadrih so se začele v javnosti pojavljati šele v maju leta 1967 v času, ko je ptujske osnovne šole obiskovalo 9176 učencev v 359 oddelkih. Ker je bila tedanja šolska mreža zaradi posebnosti pokrajine zelo razdrobljena in ker je takrat v občini delovalo že 22 samostojnih in 7 podružničnih šol, se je potreba po združitvi manjših k večjim povečala. Stanje manjših šol namreč ni bilo na nivoju tedanjih vzgojno-izobraževalnih potreb, kar smo že omenili. Manjše šole so se soočale s prostorsko stisko v nefunkcionalnih zgradbah, tudi specializiranih učilnic, jedilnic, kuhinj in telovadnic preprosto ni bilo. Kot pedagog, učitelj si stežka predstavljam tedanje učitelje, ki za potrebe poučevanja niso imeli niti najosnovnejše

tehnologije. Zato si zaslužijo veliko mero spoštovanja, saj so tedanji učitelji s svojo pedagoško predanostjo in poslanstvom v izjemno težkih razmerah začrtali temelje nam, sedanjim učiteljem, ki se tega moramo zavedati. Tudi zaradi tedanjega kadra se danes lahko ponašamo z uspehi, ki nam jih na naši šoli nobeno šolsko leto ne manjka oziroma jih z vsakim letom nadgrajujemo.

Omenili smo že, da je grajenska šola 1. januarja leta 1963 izgubila svojo samostojnost, ampak hkrati pridobila četrti razred in postala podružnična šola OŠ Franca Osojnika Ptuj. Kljub temu so jo tri leta kasneje želeli ukiniti. Na srečo je prevladalo prepričanje, da so mestne šole prepolne (že takrat) in da varčevanje z ukinjanjem podružničnih šol ni primerno. Šola na Grajeni je ostala. V šolskih letih 1961/1962 in 1962/1963 je dobila novo vodjo podružnice (»namestnico upravitelja«), učiteljico Elo Divjak. Šola je na koncu šolskega leta 1962/1963 imela le še tri razrede, ampak že v naslednjem šolskem letu je vnovič nudila prostor štirim razredom, poučevali pa so trije učitelji.

Leta 1963, natančneje 1. septembra, je vodenje podružnične šole prevzel Bogomir Vaupotič, ki se je na šoli (skupaj z ženo, učiteljico Marijo Vaupotič) zaposlil istega leta. V upraviteljsko stanovanje sta se zakonca Vaupotič skupaj s svojima otrokoma preselila avgusta 1963. Šolo je vodil do svoje upokojitve, kar se je zgodilo 10. septembra leta 1997. Prav tako je zraven vodenja šole prevzel delo učitelja v 4. razredu. Za Bogomirja Vaupotiča upravičeno trdimo, da je »oče šole«, saj bi brez njegove profesionalne drže in »trme« šolo najverjetneje izgubili. Poudariti moramo, da je šola, ko jo je prevzel Bogomir Vaupotič, imela zgolj tri razrede. Ko se je upokojil, je podružnica Grajena predstavlja eno izmed večjih – če ne največjo – podružnično šolo v državi, ki je imela vseh osem razredov. Bogomir Vaupotič je svojo pripadnost šoli in vztrajnost med drugim dokazal, ko je skupaj z ženo prepešal pot do OŠ Destrnik, kjer se je s tedanjim tamkajšnjim ravnateljem dogovoril za prešolanje dveh učencev. S tem dejanjem mu je uspelo ohraniti oddelek. S svojo prizadevnostjo in vnemo vodje in učitelja se je v vseh letih

službovanja trudil, da bi šola ustrezala vsem kriterijem. Šoli je namreč zmeraj nekaj manjkalo (vlaga, mraz, neprimerni prostori za delo ...), ampak slednje ga ni ustavilo, temveč spodbudilo. Prav zaradi njega je šola, žal že v času njegove upokojitve, doživela vse to, za kar si je prizadeval – prenovo.

Zraven zakoncev je tedaj na OŠ Grajena poučevala tudi učiteljica Danica Perkovič. Šola je bila takrat aktivna na veliko področjih. Nekaj jih zgolj omenimo: ustanovitev pionirskih zadrug (prostovoljnih članov od 5. do 8. razreda je bilo ob ustanovitvi približno 80) na obeh šolah, praznovanja in dejavnosti ob postavitvi novoletne jelke in ob obisku dedka Mraza, prodaja časopisa Večer,³ branje za Ingoličevo⁴ bralno značko (v katero se je vsako šolsko leto vključilo od 240 do 300 učencev obeh šol), radioamaterski krožek (kasneje, v šolskem letu 1982/1983 je učenec šole postal republiški in državni prvak), kolesarski krožek, namiznoteniški krožek, strelski krožek itn.

Omenimo še lahko, da je takrat šola dobila magnetofon, ki ji ga je podarilo trgovsko podjetje Les. V šolskih počitnicah so nato prepleskali notranjost šole in zamenjali opremo, ki je, četrudi je bila rabljena (iz OŠ Franc Osojnik), predstavljala napredek in noviteto. Ne pozabimo, da je na podružnici potekal pouk zgolj za štiri razrede. V šolskem letu 1964/1965 je šola dobila tudi peti razred in dodatnega učitelja. Slednje se je zgodilo zaradi sprememb, ki so zadevale šolo na Vurberku, (na podružnico šolo se prepisalo še 37 učencev) in zaradi stiske s prevozom, saj je takrat učence prevažal zgolj en avtobus,⁵ ki pa je bil premajhen za vse. Tedanja pedagoška praksa je bila usmerjena v krepitev individualiziranega in skupinskega učenja in je v skladu s tedanjo politično usmeritvijo delovala po načelih samoupravljanja. Omenimo lahko

tudi podatek, da je tedaj šolska skupnost oblikovala posebne komisije za učno-vzgojni napredek, redni obisk pouka, šolski red ipd. Takrat so učili Bogomir in Marija Vaupotič, Danica Perkovič in Anica Šeruga, ki je kasneje odšla na matično šolo. Zamenjal jo je učitelj Rudi Mestinišek. Zanimiv je podatek, da je bila takrat v zimskih mesecih organizirana šola za starše I. stopnje, ki je bila zelo dobro obiskana. Šola je takrat od podjetja Les dobila tudi gramofon in nekaj plošč. Izboljšal se je tudi obisk in posledično uspeh učencev.

Šola je sicer zaradi pomanjkanja učiteljev imela v šolskem letu 1965/1966 vnovič samo štiri oddelke in tri učitelje, saj je Rudi Mestinišek odšel na matično šolo. Takrat je matično šolo na Ptuj obiskovalo 718 učencev, podružnično pa kar 121. Zanimivo je tudi, da je šola (od Zavarovalnice Maribor) prejela za nagrado, ker je bilo zavarovanih 80 % otrok, opremljeno omarico za prvo pomoč. Pod vodstvom Marije Vaupotič pa so učenci prvič odigrali dramsko igrico Vitezi. Tedaj je bilo za šolo turbulentno obdobje, saj je bilo veliko govora o njeni morebitni ukinitvi, npr. na Vurberku so ukinili vse višje razrede. Ampak zmagala je odločitev, da šola na Grajeni ostane. V šolskem letu 1966/1967 se je v učiteljsko stanovanje v šoli vselil novi učitelj Ervin Hojker, omeniti pa moramo, da so prav takrat učence prizadele različne bolezni in epidemija zlatenice, vodenih koz in mumpsa, zaradi katere so učenci bili iz šole odsotni tudi po tri mesece. Tisto šolsko leto se je zaradi omenjenih bolezni zdravilo približno 50 % učencev. Kljub temu pa so uspeli posaditi sedemdeset dreves jablan, ki so jih cepili učenci sami pod mentorstvom Bogomirja Vaupotiča. Prav tako je pod njegovim mentorstvom Grajena v šolskem letu 1969/1970 postavila temelje zelo uspešnemu obdobju šaha na Grajeni.⁶ V šolskem letu

³ V šol. l. 1967/1986 so učenci s prodajo prislužili dovolj, da so si lahko financirali zaključni šolski izlet, leta 1973 pa celo toliko, da so kot zmagovalci lahko financirali zaključne izlete za vse razrede šole.

⁴ Leta 1997/1998 se je kot 38. bralna značka v Sloveniji ustanovila Potrčeva bralna značka.

⁵ V šol. l. 1965/1966 je učence prevažal avtobus redne linije. Prevoz s šolskim avtobusom je bil organiziran šele v šol. l. 1972/1973.

⁶ V tem šolskem letu so mladi šahisti prvič odšli na medobčinsko tekmovanje in zasedli drugo mesto. Že v šol. l. 1972/1973 so osvojili tri občinske naslove (tri ekipno in enega v posamezni konkurenci), prvo mesto na medobčinskem ekipnem prvenstvu (deklice) in drugo mesto na republiškem prvenstvu. V šol. l. 1976/1977 so bile že ekipne republiške prvakinje.

1970/1971 je trgovsko podjetje Les šoli podarilo prvi ciklograf oziroma stroj za razmnoževanje, kar pomeni, da so učenci od tega leta naprej začeli pri pouku dobivati tudi razmnožene delovne liste in testne pole. Težko si predstavljamo, kako je bilo pred tem, ko je moral učitelj vsak list napisati na roko. Noviteta od leta 1973 je bila asfaltirani cesta, ki je povezala Grajeno in Ptuj. 31. oktobra 1973 pa so na grajski šoli prvič vklopili centralno kurjavo. Šola se je ponašala tudi z vključitvijo v šolsko pionirsko hranilnico, ki je zaživela februarja 1973 pod vodstvom Bogomirja Vaupotiča. Učenci, ki so skozi šolsko leto skrbno varčevali (teh ni bilo malo), so bili tudi nagrajeni s strani tedanje Kreditne banke Maribor. Naslednje šolsko leto so varčevali že vsi učenci šole, za kar so bili nagrajeni z izletom v Logarsko dolino. Delovanje šolske hranilnice se je tekom naslednjih let seveda razširilo in področje svojega delovanja razširilo tudi na nabiralne akcije in humanitarno ter drugo pomoč. Ne pozabimo, da je pri tem bila bistvenega pomena prav njena vzgojna vloga.

Šola je že po sprejetju nove ustave, leta 1974, potrdila nov statut, po navodilih katerega je cilj postal kritičen in ustvarjalen učenec. Posebna skrb je bila namenjena notranji diferenciaciji in individualizaciji ter nadarjenim učencem.

Nadvse pomembno je dejstvo, da je bil leta 1974 podan tudi predlog predstavnikom Temeljne izobraževalne skupnosti (na posvetu zaradi prostorske stiske na Ptuj), ki je veleval, da se grajski učenci od 5. do 8. razreda več ne bi vozili na Ptuj. Slednje je bilo odobreno po tem, ko je Bogomir Vaupotič uspešno prepričal Zavod za šolstvo v Mariboru in TIS Ptuj, da bi vsi učenci oblikovali pouk na Grajeni. Tako se je v šolskem letu 1975/1976 na OŠ Grajena prvič oblikoval po en oddelek od 1. do 8. razreda. Že v tem uvodnem letu popolne šole so nekateri učitelji poučevali na obeh šolah in pouk je stekel nemo-teno.

Prav zato je bilo navedeno šolsko leto za šolo prelomno, saj je Grajena takrat postala popolna osemletna osnovna šola. Do tedaj so namreč učenci 6., 7., in 8. razreda obiskovali matično šolo OŠ Franc Osojnik. To pomeni, da so se od takrat naprej namesto učencev iz matične šole

na podružnico začeli voziti učitelji predmetnega pouka. Tudi za to potezo gre pripisati zasluge Bogomirju Vaupotiču, dosežek pa je pomemben predvsem za to, ker je to na dolgi rok zagotovilo obstanek podružnične šole. Res je, da so učenci imeli dvoizmenski pouk (predmetna stopnja dopoldan, od 1. do 4. razreda pa popoldan), ampak izobraževali so se v domačem kraju.

Bogomir Vaupotič, foto: osebni arhiv

Na šoli so takrat učenci opravljali tudi kolesarski izpit, kar dokazuje veliko srčnost in vsesplošen altruizem učencev OŠ Grajena, kar je prisotno še danes. Priznati pa moramo, da je šolo takrat pestila velika podhranjenost nekaterih otrok, ki so tudi zaradi tega že takrat dobivali malico po polovični ceni oziroma brezplačno. V šolskem letu 1976/1977 so pričeli z dejavnostjo tudi gasilci, ki so prizadevnim učencem tudi pomagali in jih vodili pod okriljem Prostovoljnega gasilskega društva Grajena, ki je zelo aktivno tudi danes.

O intenzivni povezanosti učiteljev in učencev (obeh šol) pa priča tudi podatek, da so v zimskih počitnicah v šolskem letu 1978/1979 prostovoljno stružili in lakirali tla v telovadnici centralne šole in obnovili stenske obloge ter prepleskali vrata in strop. Žal pa je prostorska stiska ostajala stalnica, prav tako potreba po

sodobnejših učilnicah in specializiranih učilnicah za potrebe tehničnega pouka in pouka pri predmetu gospodinjstvo. Po 29. 11. 1978, ko se je družina Vaupotič preselila v samostojno hišo, se je sicer iz njihovega stanovanja v šoli adaptiralo dve učilnici. Zraven tega je bila preseljena tudi kuhinja in nastala je majhna jedilnica. Morebitni učiteljski kabineti ali kabineti strokovnih aktivov so takrat bili zgolj idealizirana želja pedagoškega kadra.

Isto leto je na šoli pričel z delom oddelek podaljšanega bivanja. Leta 1979/1980 so se učenci udeležili tudi tekmovanja »Kaj veš o prometu?«, naslednje šolsko leto pa so imeli tudi prvič v zgodovini šole sistematske in zdravniške preglede. Treba je poudariti tudi dejstvo, da so takrat vsi učenci prejeli brezplačne učbenike, ki jih je šola kupila z lastnimi sredstvi. Pridnost in delavnost grajenskih učencev se je izkazala tudi z nabiranjem grozdja pri Kmetijskem kombinatu Ptuj, TOZD Sadjarstvo Osojnik. Učenci so namreč nabrali skoraj 100 ton grozdja, za kar so bili denarno nagrajani. Denar so razdelili in porabili za različne stvari, tudi za zaključne izlete. Slednje izpostavljamo zato, ker je lep pokazatelj povezanosti grajenske lokalne skupnosti, ki je že od nastanka šole vplivala na njeno oblikovanje in uspeh. Zanimivo je tudi, da so v šolskem letu 1980/1981 zaradi energetske krize zimske šolske počitnice trajale kar tri tedne.

ZGODOVINA ŠOLE PO LETU 1983

Na OŠ Grajena so se leta 1983 s sredstvi Izobraževalne skupnosti Ptuj adaptirali kletni prostori, uredila se je tudi še ena dodatna učilnica, v naslednjem letu še tehnična delavnica in kabinet. Slednja adaptacija nosi velik pomen, saj je šoli po 37 letih delovanja omogočila enozmenny pouk. Ker šola še takrat ni imela lastne telovadnice, so to leta 1986 uredili prav v kletnem prostoru z veliko mero improvizacije. Pri delih so ponovno pomagali prostovoljci. Takrat je vsakršno vlaganje v šole slonelo predvsem na občinah. Slednje se je spremenilo šele po letu 1993, ko se je na področju republiških vlaganj v šolski prostor ptujskih osnovnih šol marsikaj

popravelo. Februarja 1994 je bil namreč v skupščini Republike Slovenije sprejet zakon o zagotavljanju sredstev za uresničevanje nekaterih nujnih razvojnih programov v vzgoji in izobraževanju, imenovan »šolski tolar«.

Šola je dobila svoj samostojni telefon leta 1987, že leta 1988 pa prvi fotokopirni stroj. Sicer je telefon imela že od septembra 1973, ampak si ga je do leta 1987 delila po principu »dvojčka« s krajevnim uradom. Od leta 1987/1988 je v šoli začel delovati tudi šolski radio. Da sta bila šola in njeno osebje zmeraj altruistično naravnana in z veliko mero srčnosti do pomoči potrebnih, dokazuje tudi dejstvo, da se je tedanji vodja podružnice, že omenjeni Bogomir Vaupotič, v letu 1991/1992 z brezposelnimi pleskarji dogovoril, da so prepleskali šolo. Pleskarji so to delo opravili preko tedanjega programa javnih del. Izrednega pomena je bila tudi priključitev šole na mestni vodovod v letu 1993/1994, saj so s tem bili odpravljeni problemi s sanitarno inšpekcijo.

Kljub vsem novostim je želja po novi, prenovljeni šoli ostala zasidrana tako pri zaposlenih in učencih kot tudi znotraj ožje lokalne skupnosti. Razmere v šoli so še namreč naprej bile neprimerne: vlažni prostori, temne kletne učilnice, telovadnice ni bilo (športna vzgoja je potekala v slabo osvetljenem kletnem hodniku) itn. Slednje je videl tudi dr. Slavko Gaber, ki je šolo obiskal 22. junija 1992. Na obisku ga je zraven težkih pogojev zanimalo tudi delovanje šolskega učbeniškega sklada, ki ga je grajenska šola uvedla bistveno prej, preden je to postalo obvezno na državni ravni.⁷ Nato si je zaradi enakih razlogov leta 1995 šolo ogledala tudi komisija Ministrstva za šolstvo in šport Republike Slovenije. Kljub temu so bili ob 50-letnici šole leta 1997 učenci nadvse zadovoljni in hvaležni za otroško igrišče. V letu 1997/1998 je bil ob šolskem poslopju postavljen ekološki otok, ki ga uporabljajo tudi krajanj.

Pomembno ločnico predstavlja šolsko leto 1998/1999. Takrat sta šola in primestna četrt združili moči in pričeli pripravljati načrte za adaptacijo in dograditev šole. V šolskem letu 1999/2000 so šolo obiskovale različne komisije,

⁷ Učenci so si učbenike lahko izposodili že leta 1980/1981, ko so učbenike dokupili s pomočjo sredstev, zbranih v različnih dobrodelnih akcijah.

ki so preverjale razmere in stanje šolskega poslopja. Kletne učilnice so dobile tudi klimatske naprave, s katerimi so prostore lahko bolje prezračevali. Šola je dobila tudi internet.

Rušenje stare stavbe, foto: arhiv šole

Nadvse pomemben datum v razvoju šole je bil 29. november 2000, ko je Mestni svet MO Ptuj sprejel sklep o financiranju adaptacije. Končno je nastopilo leto 2001, ko je bil položen temeljni kamen za novo šolo in novogradnjo telovadnice. Prav tako je bila javno predstavljena maketa modernega šolskega poslopja. Pisal se je 26. julij 2001. Slednje nosi izjemen pomen tudi za lokalno skupnost, kar dokazuje dejstvo, da so navedeni datum sprejeli kot krajevni praznik primestne četrti Grajena. Gradnja se je pričela septembra istega leta in takrat je bilo potrebno zgradbo izprazniti. Tedaj se je vnovič izkazala tesna povezanost šole s krajanji lokalne skupnosti, ki so v času gradnje bili pripravljene nuditi prostor za hrambo šolskega inventarja. Pouk je v šolskem letu potekal v težkih pogojih in v dveh izmenah na različnih lokacijah. Prostor so ponudili Dom krajanov Grajena, pisarna Društva upokojencev, Gasilki dom in popoldan matična šola OŠ Ljudski vrt Ptuj.

1. septembra 2002 je bila nova, sodobna šola s telovadnico pripravljena za pouk. Adaptirana je bila v enajstih mesecih, datum pa se je za zmeraj zasidral v srca zaposlenih, učencev, staršev in širše lokalne skupnosti. »In zgodilo se je«. V petek, 12. oktobra 2002, je bila uradna otvoritev nove, sodobno opremljene šole, ki je takoj postala ponos vseh. Tako so se Grajeni, učencem, učiteljem in vodstvu šole uresničile dolgo pričakovane sanje.

Pred koncem še povejmo, da je Bogomirja Vaupotiča na delovnem mestu vodje podružnice nasledila Tatjana Vaupotič Zemljič, in sicer do njenega imenovanja za ravnateljico, kar se je zgodilo 5. januarja 1998. Nato je njeno mesto je za obdobje dveh šolskih let prevzela Nataša Cerovič, po njej pa Zlatko Jaušovec. Od septembra 2005 podružnično šolo vodi Irena Pukšič, ki hkrati opravlja delo učiteljice petega razreda.

Šola v fazi adaptacije, foto: arhiv šole

Prenovljena in dograjena OŠ Grajena, foto: arhiv šole

Podružnična šola Grajena – danes, foto: arhiv šole

ZAKLJUČEK

Na koncu moramo poudariti, da grajska šola predstavlja osrednji steber ožje lokalne skupnosti. Prav tako opozarja na moč pedagoškega poklica in njegov pozitiven vpliv na družbo in okolico. V sestavku smo videli, da je šola od samega začetka povezovala krajanke in okolico z učitelji, in sicer tako s prireditvami kot z različnimi akcijami in dogodki. Slednje se odraža še danes in upravičeno lahko trdimo, da je tako rekoč zakoreninjeno v grajsko družbo. Nikaikor ne moremo tudi mimo družine Vaupotič, ki je v veliki meri zaslužna za to, da imamo danes šolo, na katero smo lahko ponosni. Videli smo, da je Bogomir Vaupotič podružnično šolo vodil kar 34 let. Tudi njegova žena Marija je na njej opravljala delo učiteljice. Še danes se je okolica spominja kot srčne, predane in strokovno podkovane učiteljice, ki je učencem zmeraj znala prisluhniti in jim kvalitetno predajati svoje znanje. Živi dokaz, da je bila družina docela povezana s pedagoško strukturo in vodenjem, je njuna hčerka Tatjana Vaupotič Zemljič, ki opravlja delo ravnateljice matične in podružnične šole od leta 1998. Prav njej gredo posebne zasluge za to, da je grajska šola dobila prenovljeno podobo in je sedaj sodobna, moderna šola, kjer inovativnosti na tehničnem, digitalnem in še kakšnem področju ne manjka.

Dejstvo je, da je pridobivanje sredstev, različnih dovoljenj ipd., ki privedejo do tako velikega posega v šolo, mogoče pridobiti le najboljšim in strokovno podkovanim ravnateljem. Naši ravnateljici je to uspelo in skupaj z njo v šoli nadaljujemo zgodbo uspeha.

Poklic učitelja oziroma šolskega strokovnega delavca nikakor ni enostaven in terja veliko mero odgovornosti in profesionalizma. A ga je bistveno lažje opravljati, ko je ta vpet v toplo okolje prijaznih ljudi. Tako na matični šoli OŠ Ljudski vrt Ptuj kot na podružnični šoli Grajena smo ponosni na šolo, kjer učenje povezujemo z veliko mero sočutja in empatije in kjer so še zmeraj in zmeraj bodo najpomembnejši učenci, a ne samo njihovo znanje, temveč tudi dobro počutje.

Ob jubilejni obletnici lahko kot učitelj najboljše katedre »svoji«, naši šoli čestitam in ji zaželim še veliko nadaljnjih uspehov.

UTRINKI
ZAPOSLENIH

BOGOMIR VAUPOTIČ, BIVŠI VODJA PODRUŽNICE

Neverjetno! Petindvajset let je že minilo od takrat, ko sem se aktivno poslovil od stavbe, ki jo gledam vsak dan. V njej sem poučeval 34 let, z vso družino pa tudi stanoval v njej polnih 14 let.

Ko danes razmišljam o teh letih, moram reči, da sem doživel mnogo lepih trenutkov. Kje začetni? Davnega leta 1963 so bili na šoli le prvi trije razredi. Vendar smo novo šolsko leto začeli že s prvimi štirimi razredi. Naslednje leto sem želel še peti razred. Učencev je bilo le 14, normativ pa je bil 16. Z ženo, ki je bila tudi učiteljica, sva šla peš k destrniškemu ravnatelju prosit, da nam je odstopil dva učenca. Šola je imela le tri učilnice, zato smo morali poučevati v dveh izmenah.

Lep je spomin na leto 1975, ko smo postali popolna osnovna šola. Učenci 6., 7. in 8. razreda so se nehali voziti z avtobusom na Ptuj, namesto njih so se vozili učitelji na Grajeno.

Z veseljem se spominjam, kako smo začeli pridobivati učilnice. Neko noč, ko nisem mogel spati, sem dobil idejo, kako v kletnih prostorih pridobiti učilnico. Naredili smo odprtino v zunanji zid in dobili smo dovolj svetlobe za novo učilnico.

Nepozaben je občutek, kako sva z bratom delala centralno napeljavo v kleti za nove prostore do pol pete ure, nato pa šla na poroko.

Kako bi pozabil na veliki dvoboj med učenci in starši?

Uvedli smo brezplačne učbenike, kjer smo bili v slovenskem prostoru na prvem mestu. Zaradi tega sem bil imenovan v republiško komisijo za učbenike.

Nekega dne sem ostal sam v zbornici pri nekem opravilu. Nenadoma se je na vratih pojavil minister Gaber, seveda popolnoma neslužbeno. Tega obiska sem bil zelo vesel.

Kaj naj rečem po 25 letih? Spominov je ogromno. Današnja stavba je nova, enaka stari. Pogoji so mnogo boljši. Vendar sem kljub temu ponosen na vse, kar smo naredili. Brez dobrega kolektiva ne bi šlo. Še danes se z veseljem spominim vseh sodelavk in sodelavcev in zelo rad se vračam med nje ob vsaki priliki.

Vsem, ki danes obiskujete to stavbo, želim ugodno počutje, prijetno ustvarjanje in uspešno delo na vseh področjih, kjer boste delovali.

INTERVJU Z BOGOMIRJEM VAUPOTIČEM

28. 9. 2022 smo na šolo povabili dolgoletnega vodja podružnice Bogomirja Vaupotiča, da nam je devetošolcem predstavil, kakšna je bila stara šola. Povedal je veliko podatkov, ki jih lahko najdete v prispevku o zgodovini šole in v njegovem prispevku zgoraj, zato tukaj predstavljamo le dva odgovora, ki sta se nam zdela posebej zanimiva.

Kaj se vam je v stari šoli zdelo boljše kot zdaj?

Težko bi rekel, kaj se nam je zdelo boljše. Mogoče naš odnos, ki smo ga imeli v šoli, pripadnost: pripadnost šoli, pripadnost kolektivu, pripadnost kraju. To nas je povezovalo. Če ste danes nekje blizu tega, potem to varujte in ne gujte še naprej.

Intervju, foto: Romana Breznik

Vaša hči Tatjana Vaupotič Zemljič je nadaljevala vašo družinsko učiteljsko pot in je sedaj naša ravnateljica. Kakšna je bila kot otrok oziroma osnovnošolka?

A to smem povedati? Kaj bo rekla? Nisem je vprašal. Bila je tako razigrana, radoveden, radoživ otrok, kot ste ve dekleta v tem času. Nič ni odstopala. Spomnim se, da je bila spodaj pri vhodu učilnica, kjer sem imel četrti razred najdalj časa. Zunaj pred šolo je rasla ena velika češnja. Ona je morala na to češnjo splezati. To je bilo takrat, ko ni bilo češenj. Verjetno zato, da me je z drevesa gledala skozi okno, kako jaz učim. Potem je začela klicati: »Ati, pridi po mene, jaz ne morem sama dol!« Seveda sem bil jezen. Šel sem tja in jo ... postavil na trdna tla.

ŠTEFKA ZAJC, NEKDANJA UČITELJICA

Moje misli vašo šolo velikokrat obišejo, pa čeprav je bila takrat zelo skromna.

Šolske otroke sem imela za svoje. Veliko sem jih opazovala, spremljala, tolažila in jim z razumevanjem sledila. O, vem, da sem bila tudi nepopustljiva. Danes pa tako veste, da smo ČIČ NE DA NIČ. Prišel je čas, ko ste odšli po svojih

Bila pa je ravnateljica že mnogo prej. En dan smo se odločili in smo šolo v celoti prepustili učencem. Učenci so postali od snažilcev, kuharjev, hišnika, učiteljev in ravnateljice. Popolnoma samostojno so tisti dan učenci vse delali sami – mi smo jim seveda pri tem pomagali sestaviti učno uro in tako naprej. Naj vam povem, da je bila tisti dan mnogo večja disciplina na šoli kot takrat, ko smo mi učili. Tako so spoštovali svoje sošolce, ker so vedeli, kako jim je pravzaprav težko se postaviti v vlogo učitelja pred svojimi sošolci. So pa učili od prvega do osmega razreda čisto vse. Tatjana, vaša ravnateljica, je bila že takrat ravnateljica. Odlično je opravila svojo nalogo.

izbranih poteh. Z vsakim sem delila svoje dobre misli.

Danes ste že mnogi babice in dedki in vsi uspešni v svojem delu. Hvala vam ob srečanju za vsak prijazen nasmeh, pozdrav, besede, ki kar same hitijo iz vas.

MILKA KOSER, NEKDANJA UČITELJICA

Na grajski šoli sem službovala 40 let. Dobro sem poznala delo v stari šoli. Bilo je težko delo, saj ni bilo pogojev za izvajanje sodobnih oblik pouka. Pa vendar sem z učenci preživela veliko šolskih ur biologije in spoznavanja narave v bližnjem gozdu, travniku, ob potoku Grajena in ob Hedlovem ribniku. Tako so učenci postali pravi raziskovalci. Urejali smo šolski vrt in sadovnjak. Učenci so poleg učnih navad pridobili še delovne.

V šolskem letu 2001/2002 se je pričela gradnja nove šole, naše grajske lepote. Učenci predmetne stopnje so imeli pouk popoldne na matični šoli v Ptujju. To šolsko leto je bilo zahtevno tako za učence kot tudi za učitelje. Jeseni in pozimi je bila popoldne hitro tema in učenci niso bili zadovoljni s popoldanskim

poukom. Velikokrat so naslednji dan prihajali k pouku brez naloge in nepripravljeni, ker so dopoldan predolgo spali. Tisto šolsko leto sem bila razredničarka osmičarjem. Veliko truda, potrpežljivosti in pogovora je bilo potrebnega, da smo uspešno končali osemletko. Vedela sem za vse njihove dogodivščine in spletke, ki so jih imeli z učenci matične šole.

V novi šoli so bili pogoji dobri. Postopoma smo dobili nove učne pripomočke in sodobno tehnologijo. Zelo vesela sem bila nove gospodinj-ske učilnice, kjer je bilo zelo domače ob ustvarjanju raznih dobrot in je iz nje vedno prijetno dišalo.

Še veliko vedoželjnih učencev želim grajskim učiteljem!

NADA SEVŠEK, NEKDANJA UČITELJICA

NA KONCU OSTANEJO LE SPOMINI

Pred mnogimi leti, ko sem kot gimnazijka opravljala vozniški izpit, mi je instruktor dejal, naj peljem v smeri Grajene. »Kam?« sem vprašala, saj do takrat še nisem slišala za ta kraj. Ugotovila sem, da ni daleč od Ptujja in da ima zelo staro šolo. Niti slutila nisem, da bom na tej šoli oddelala skoraj vso delovno dobo, z izjemo prvega leta, ki sem ga preživela na eni veliki šoli.

Ko sem prišla poučevat na grajensko šolo, se mi je zdela zelo majhna, predvsem pa zelo stara, toda prisrčna. Začela sem v učilnici v pritličju in čakala na obljubljeni učilnici v kleti. Kmalu sem jo dočkala in bila presrečna, da sem edina na šoli dobila tudi svoj kabinet. Pa belo tablo, po kateri sem lahko pisala in risala s flomastri. V tej učilnici z oknom v velikosti line sem preživela veliko let. Ko je zmanjkalo elektrike, smo v njej lahko samo peli, saj smo bili v popolni temi, da ne govorim o tem, da je učilnica bila vlažna, tako da je pozimi teklo po stenah in so učenci imeli mokre copate. In ves čas smo slišali učence, ki so zunaj na ozkem, temnem hodniku imeli telovadbo. V tej stari šoli, ki pa je imela svojo dušo in posebno vzdušje, sem poučevala devetnajst let.

Vsi smo hrepeneli po novi šoli in bili presrečni, ko smo izvedeli, da se bo to tudi zgodilo. Po spletu različnih okoliščin se je s podrtjem stare šole končalo tudi moje delo učiteljice matematike in fizike. Tisto jesen sem začela kot učiteljica v podaljšanem bivanju, ki je svojo učilnico dobila v sobi krajevnega urada. Bilo nas je veliko, učilnica je bila majhna in učenci so bili veliko mlajši, zato so pred mene postavljali nove izzive in terjali drugačne pedagoške prijeme. Igrali smo se zunaj na travi pred stavbo, ki pa se je kmalu spremenila v blato, saj smo travo popolnoma poteptali. Včasih smo se šli igrati k učencem, ki so imeli pouk v gasilskem domu in pred njim asfalt. V slabem vremenu smo

ostajali v sobi/učilnici in največkrat igrali enko. Vse mize smo zložili skupaj, se na njih kar polegali, da smo vsi segli do kart in se smejali, kričali ob prehitevanjih, se včasih tudi skregali, a neskončno uživali. Z učenci smo tudi veliko ustvarjali in si tako izpolnili in popestrili popoldanski čas.

Nekaj pa mi je bilo še posebej všeč in me je navdajalo z upanjem, da bodo kmalu prišli boljši časi. Namreč, sproti smo lahko opazovali, kako pred našimi očmi raste nova velika šola. Nismo mogli verjeti, da je ta nastala po preteku samo enega šolskega leta. Naslednjo jesen smo zakorakali v novo šolo, ki je bila vsa bleščeča, dišala po barvi, z novimi učilnicami, z veliko kabinetov in telovadnico! Ko sem prvič stopila v veliko učilnico, polno razposajenih učencev, sem se zdrznila, ker je v njej zelo odmevalo. Dolgo časa sem potrebovala, da sem se navadila na ta odmev.

V novi šoli sem poučevala polnih dvajset let, skupaj torej devetintrideset let, in tako spoznala mnoge generacije otrok, njihove starše, babice in dedke. Spoznala pa sem tudi kraj, saj sem ga kot mentorica Ekošole prečesala po dolgem in počez. Vesela sem, da kraj raste in se razvija in da šoli ne primanjkuje otrok. Naj tako ostane še nadaljnjih dvajset, štirideset ... let.

Šola v cvetju, foto: Nada Sevšek

ROMANA PUKŠIČ, UČITELJICA RAZREDNEGA POUKA

MOJI SPOMINI NA GRADNJO ŠOLE

Leta 2001 so staro šolo porušili in pričeli graditi novo. Učenci od 1. do 4. razreda so imeli pouk na Grajeni. Dva razreda sta gostovala v prostorih krajevne skupnosti, dva pa v prostorih gasilskega doma na Grajeni. Malico nam je vsak dan iz šole Ljudski vrt pripeljala naša kuharica Marija Lozinšek. Učenci od 5. do 9. razreda so imeli pouk na matični šoli v popoldanskem času. Čeprav smo delali v skromnih in težkih razmerah, smo uspešno prebrodili šolsko leto, saj smo se veselili nove šole. Z naslednjim šolskim letom smo jo dočakali!

Bila je prelepa! Učenci so se najbolj razveselili nove telovadnice, saj smo do takrat telovadili na igrišču, pozimi pa v ozkem in vlažnem hodniku v kleti. Od septembra do otvoritve v oktobru šola še ni bila v celoti opremljena, zato v učilnici 4. razreda (morda še v kateri, vendar se ne spomnim) še ni bilo miz in stolov. Učenci so sedeli in pisali na tleh. Bilo je zanimivo in zabavno!

Današnje generacije si sploh ne morejo predstavljati, v kakšnih pogojih smo delali v stari šoli. Zato me veseli, da je naša šola kljub 20 letom še vedno lepa, urejena, očuvana in v ponos vsem, ki jo obiskujejo in v njej delajo.

TATJANA ŠPRAH, VZGOJITELJICA

Spomini na staro grajensko šolo so zelo lepi. Takrat sem bila zaposlena v vrtcu Ptuj.

Otroci, ki niso obiskovali vrtca, so pred vstopom v 1. razred obiskovali pripravo na šolo. Rekli smo ji Mala šola. Bila je v popoldanskem času. Učilnico sem si delila z učiteljico 1. razreda. Odstopila nam je del panoja, na katerega smo tudi mi ponosno pritrtili svoje izdelke. Še danes se spomnim, kako so otroci bili veseli, ko so prvič prestopili šolski prag. Prihajali so iz vseh okoliških krajev. Nekateri so prišli peš, drugi z avtobusom.

Šolski prostori niso bili tako lepi kot danes, ampak vseeno smo se vsi v njih dobro počutili.

Pogrešali smo predvsem telovadnico. V lepem vremenu smo telovadili na igrišču, se sprehajali v okolici šole ali v gozdu, drugače pa na hodniku v kletnih prostorih.

Hitro sem spoznala tudi nove sodelavce, ob katerih se še danes odlično počutim. V času gradnje nove šole smo bili v prostorih krajevnega urada, ki pa so bili zelo neprimerni za učenje in igro, zato smo komaj čakali, da se zgradi nova šola.

Danes smo ponosni na novo šolo, ampak spomini na staro so še vedno prisotni v nas.

ROMAN LAZAR, HIŠNIK

Hišnik mora znati veliko stvari, saj je šola prostor, kjer je veliko stvari tudi za postoriti. Zunanost in notranost šole morata biti vedno urejena, saj sem najbolj zadovoljen, ko sodelavci in

učenci rečejo, da je nekaj »super« narejeno. Tukaj se počutim odlično. Zmeraj se naučim kaj novega, saj imajo otroci ogromno novih idej in rešitev, ki mi včasih pomagajo pri mojem delu.

BRIGITA KOŠTOMAJ, UČITELJICA RAZREDNEGA POUKA

V KRAJU GRAJENA SEM KAKOR DOMA

Po prelepi dolini, ki te pripelje v kraj Grajena, sem se januarja 1999 prvič pripeljala v službo. In v tej službi do danes tudi ostala.

Veliko časa sem kot otrok preživela na Grajeni, saj sem tukaj imela babico, dedka in veliko sorodnikov. Zame so bili ti časi zelo lepi, časi, ki so pisali spomine, in ti spomini so globoko vtisnjeni v mojem srcu. V mislih pa nimam samo spominov na družino in družinska srečanja, temveč še spomine na generacije otrok, ki so prihajali in se danes spet vračajo v šolo, vendar tokrat že v vlogi staršev.

Stara šarmantna gospa, ki je nekoč stala sredi naselja, me je z odprtimi rokami sprejela medse. Delo v njej se je pričelo. Učenci spoštljivi, radovedni in redoljubni. Sodelavci ljubezni, srčni ter pripravljeni deliti izkušnje in znanje. Kljub dotrajanemu prostoru, slabim razmeram in ne preveč dobrim pogojem za telovadbo smo delo opravljali vestno, skrbno in kvalitetno. Nato smo v letu 2001/2002 dočakali gradnjo nove šole. Sama sem imela pouk v prostorih v Gasilskem domu, pravzaprav v istem prostoru, kjer sem nekoč kot srednješolka hodila na ples. Prostor smo spremenili v učilnico, na stene pritrdili otroške risbe, police zapolnili s knjigami in stolčke zasedli s šolarji. Malico nam je vsak dan pripeljala kuharica Marija. To je bil zanimiv čas. Spomnim se, da še nismo imeli mobiltelefonov. Tako so nas iz matične šole poklicali v pisarno na stacionarni telefon (v pisarno, kjer je bil še en oddelek naša šole). Tako smo se obveščali in obveščali smo kasneje tudi preostala dva oddelka šole, ki sta imela pouk v prostorih Krajevne skupnosti.

Na mestu, kjer je stala včasih stara šarmantna gospa, sedaj stoji prelepa rumeno-modra gospodična. V njej se ponovno vzgaja, izobrazuje generacije vedoželjnih otrok. In ponovno se pišejo spomini ... spomini, ki bodo globoko vtisnjeni v mojem srcu.

Pouk v prostorih Gasilskega doma Grajena, foto: arhiv avtorice

JELICA PRIMOŽIČ, KNJIŽNIČARKA

Pred 20 leti je grajska knjižnica začela pisati svojo novo zgodbo, saj se je stara šola porušila v celoti. Veliko vode je moralo preteči, da so sanje postale resničnost. Tedanji vodja podružnice, gospod Mirko Vaupotič, se je kar nekaj let vztrajno trudil, da bi se obnova stare šole že enkrat pričela, vendar je prišlo celo do odločitve za novogradnjo. Njegov trud je bil končno plačan.

V stari grajski šoli smo bili vajeni marsikaj slabega: telovadba na hodniku, zbornica pretesna, kuhinja in jedilnica sta bili prav tako premajhni, saj so bili to nekoč prostori, kjer so prebivale učiteljske družine. Knjižnica je bila v majhnem predprostoru 2. razreda, ki je meril 3 m × 2 m. Knjige so bile zaklenjene v omari, tako da prost dostop učencem ni bil možen. Izposoja je potekala še ročno s kartončki. Leta 1993 se je preselila v večnamenski prostor, kjer je gostoval šolski radio. Knjige so dobile knjižne police, prost dostop, vendar so bile nekatere police zelo visoko, izven dosega učencev.

Bili smo pripravljeni na posamezne izzive, samo da se gradnja nove šole začne. Tako se je tudi zgodilo. Učitelji in učenci smo se morali seliti drugam. Učilnice so se oblikovale na različnih območjih, eni so gostovali v gasilskem domu, drugi v pisarnah Primestne četrti Grajena, učenci od 6. razreda dalje pa so gostovali na matični šoli. Pouk so učenci obiskovali vse mesece v popoldanskem času, saj je bila tudi na matični šoli prostorska stiska.

Kako pa sedaj rešiti težavo s knjižnico in knjigami? To je bila kar zahtevna naloga. Seveda so učenci morali imeti možnost izposoje knjig, saj je branje še vedno ena izmed pomembnih veščin učencev. Tako sem kot takratna knjižničarka oblikovala razredne knjižnice, kar je pomenilo, da so učenci v svojih prostorih imeli na razpolago knjige, ki so bile primerne njihovi starostni stopnji. Enkrat tedensko sem jih obiskala in pregledala police knjig, dostavila tudi kakšno novo. Pri tem so mi pomagale tudi same razredničarke, saj so same imele večji pregled nad izposojajo knjig.

Kako pa rešiti težavo na predmetni stopnji? To je bila zahtevnejša naloga. Najprej je bilo treba

najti vsaj za silo primeren prostor, kjer bi postavili police in knjige. Ker je na matični šoli že tako bila prostorska stiska, se je ta prostor našel le s težavo. Knjižnica je dobila prostor pod stopniščem, kjer je bil majhen prostor, ki je bil do tedaj namenjen čistilkam in njihovim pripomočkom za delo. Kljub temu smo z velikim veseljem in vnemo selili knjige v ta zelo majhen prostor. Knjižnica je dobila tudi nov računalnik, saj sta takrat že potekala obdelava in vpisovanje knjig s programom Winknj. Spomnim se, da so mi učenci z velikim veseljem pomagali lepiti nalepke na knjige, ki sem jih pred tem vpisala v program. Seveda smo to počeli v eni izmed kletnih učilnic, saj v sami začasni knjižnici ni bilo prostora. Še sedaj se spomnim, kolikokrat sem se treščila v glavo, ko sem na hitro vstala, saj je bil strop zelo nizek. Kljub vsem tegobam pa je knjižnica delovala po najboljših močeh in tudi nabava novih knjig je potekala nemoteno.

Knjižnica si piše svojo zgodbo že od leta 1948, ko je bil ustanovljen kulturno-prosvetni svet, takrat je razpolagala s 30 knjigami. Pozneje je v dar prejela veliko knjig, ki so jih donirali nekateri občani. Še danes hranim nekatere najstarejše izvode v arhivu.

Kako je bilo potem v novi šoli, je njeno čisto novo poglavje. Težko je bilo verjeti, da se v letu 2002 knjige selijo v nov svetel in velik prostor. Spet so bili v veliko pomoč učenci, ki so se zelo veselili novih pridobitev, ki so bile tako pomembne za njihovo osnovnošolsko izobraževanje. Lahko bi rekla, da je bil to tudi zame velik preskok. Delo je bilo treba prilagoditi novim pogojem, ki so omogočali nemoteno izposajo. Začele so se prijetne pravljичne urice, posredovanje učencem knjižnično-informacijska znanja. Z leti delovanja se je število knjižnih enot zelo povečalo, dokupilo se je nekaj novega inventarja, tudi sama digitalna oprema knjižnice se je nadgradila.

Danes je to prijeten in svetel prostor, v katerega radi zahajajo mladi bralci. Posebej najmlajši učenci jo obiskujejo z velikim veseljem, saj imajo na izbiro veliko dobrih slikanic, ki jih zvbijo v svoje nenavadne zgodbe. Branje je eno najlepših potovanj v številne različne svetove.

UTRINKI
UČENCEV
»STARE ŠOLE«

MARICA KOLARIČ

generacija 1968–1976

Spomini, ki me vežejo na osnovno šolo Grajena, so zelo lepi. Pripadala sem zadnji generaciji tako imenovanih »vozačev« (1975/76), ki smo se v šolo vozili na Ptuj, in hkrati bili prva generacija, ki smo valetu imeli na Grajeni.

Najdragocenejše pa je, da sem do danes ohranila stike z nekaterimi sošolci, s katerimi radi obujamo spomine na osnovnošolske dni.

Ena izmed njih je vaša ravnateljica Tatjana Vaupotič Zemljič.

Fotografiji: skupinski,
foto: arhiv avtorice

ROMAN OČIŠNIK

generacija 1970–1978

Ko se spominjam svojih osnovnošolskih dni, se mi najprej zazdi, da gre za neko drugo življenje, ne za moje. Tako daleč je že to. Brskanje po spominih je kot ribolov z golimi rokami. Sežeš v vodo za enim spominom, privlečeš pa ven čisto nekaj drugega. Nikoli ne veš, kaj boš izvlekel pri naslednjem poskusu. Pri tem pa se mi rodi še misel, da je bila večina dogodkov plod nespornostov in napačnih razumevanj med mano in učitelji.

Tako je bilo tudi tistega davnega dne, ko sem se sprehajal gor in dol po šolskem stopnišču mimo velikega učilniškega okna, izza katerega je potekal pouk. Starejši se ga zagotovo spominjate, saj si s prve stopnice lahko pogledal direktno v učilnico. Okno je bilo postavljeno dovolj nizko

celo za najmanjše učence, le na pločevinasto polico si moral paziti. Ampak po mojem mnenju je takrat veljalo neko čudno pravilo, da se nisi smel zadrževati ob oknu, gledati v učilnico in motiti pouka. Nisem razumel, zakaj bi to koga motilo, saj so bila okna narejena ravno za to, mar ne? Takrat sem obiskoval prvi razred, bil sem torej zelenec, bi rekli starejši učenci, in še nisem poznal šolskih pravil ter strogega tovariša Mirka, ki je itak veljal za strah in trepet šole. Pa še ravnatelj je bil. In tako sem se tistega dne ustavil ob oknu, začel gledati skozi šipo in pogledovati po učencih in se čuditi njihovim drobnim bledim obrazom, ki so bili popolnoma drugačni kot sicer zunaj na igrišču. »Pa kaj je z njimi?« sem si mislil: »Jaz sem šele v prvem razredu, te *trepetulje* pa že v četrtem,

pa ne upajo gledati niti na levo niti na desno.« Zganili so se komaj takrat, ko sem jim potrkal po šipi. Sploh nisem opazil, kdaj je tovariš Mirko izginil iz razreda in se nenadoma pojavil zunaj tik za menoj. Res je bil visok, da se je kar senca naredila, ampak to ni bilo nič proti njegovemu strogemu pogledu in ostremu glasu. Odločno me je prijel za roko ter popeljal v razred. Spotoma mi je nekaj govoril o motenju pouka in o tem, ali rad trkam po oknih. Dodal je, da bom sedaj imel edinstveno priložnost od znotraj videti, kako poteka pouk v 4. razredu. Postavil me je v kot, kjer sem stal do konca ure. Ko so se mi učenci nasmihali, so postali njihovi obrazi kar veseli, žareči in polni energije. Vsaj neka korist. In če bi se takrat lahko pogledal v ogledalo, bi videl, da stojim pred njimi ves ubog, bledikav, prestrašen in negotov. Vse, kar sem prej pripisoval njim, to sem bil sedaj jaz. Malce osramočen in soočen s strogimi šolskimi pravili sem prišel do spoznanja, da je trkanje po šipah najbolje opustiti. Na ta dogodek me je pozneje spominjala samo še tista znana otroška pesmica »Na okno tok, tok je dežek potrkal ... Jaz pa raje ne bom več trkal.

Eden izmed nesporazumov, ki sem jih imel z varuhi šolstva, je bil v višjem razredu. Bil je lep pomladni dan. Vsaj na začetku se mi je tako zdelo. Zunaj so cvetele češnje in zelena trava je naznanjala, da se je zima poslovila. Tovariš je sklenil, da bomo imeli šolsko uro v naravi. Popeljal nas je na hrib izza šole in ustavili smo se pod cvetočo češnjo. Učili smo se o naravi in med drugim o sestavi češnjevega cveta. Tovariš, danes bi mu rekli učitelj, se je obrnil proti meni in dejal: »No, Očišnik, povej, kako je sestavljen cvet.« Seveda sem znal, saj sem se doma učil. Včasih se mi je morda zdelo, da sem že v prvem razredu previsoko zastavil svoje standarde glede ocen, ampak zaradi stroge mame jih pozneje nisem upal spustiti. Morda se mi vsa ta leta ne bi bilo treba toliko učiti, sem si mislil. Kakorkoli, hitro sem prijel za cvet in povedal vse, kar sem vedel o njem. Bil sem očitno prehter, saj se je tovariš vmes obrnil in nekaj govoril sošolki Lidiji. Nato se je zopet ozrl k meni in vprašal: »Očišnik, bo kaj?« Dejal sem: »Saj sem že povedal.« Hotel sem še dodati: » ... pa me niste poslušali,« vendar ni bilo časa. Krepka zaušnica, ki je priletela in mi vsaj za dve uri obarvala lice v rdeče, je odgnala vso voljo, da bi še karkoli rekel. Samo slišal sem še nekaj o nesramnem vedenju in potem je nekdo drug

ponovil vse tisto o venčnih listih, prašnikih, pestičih in čašnih listih. Ampak mislim, da sem jaz bolje opisal cvet. Dan je bil še naprej lep, sončen, žgoč, vendar je mene po desni strani obraza žgalo nekaj drugega. Še pozneje pri uri srbohrvaščine, kjer smo se učili cirilico, sem se raje opiral na levo ličnico. Vendar so v vsem tem bile tri dobre stvari. Kot prvo, ta nesporazum ni vplival na oceno, drugače bi jih dobil še od mame. Potem je bilo zelo dobro, da nisem dokončal tistega stavka, češ da tovariš ni poslušal. Verjetno bi moj obraz namesto odtisa petih prstov krasil venec desetih lepo povezanih rdečih venčnih lis – z vsake strani po pet. Zagotovo bi bil podoben rdečemu tulipanu. In končno, naučil sem se lekcije: »Nikoli ne bodi prehter. Bodi preudaren. Ne govori, če te nihče ne posluša.« Verjetno ste že slišali, da je vsaka beseda kot seme, ki vzkali ne glede na to, ali jih sejemo zavedno ali nezavedno. Zato sem od takrat bolj skop in izbiren pri izrečenih besedah.

Fotografije: 7. razred, kjer smo še vsi, 20-letnica z večino in 40-letnica s samo nekaterimi, foto: arhiv avtorja

DRAGICA PETEK (ROJENA LOVRENČIČ)

generacija 1972–1980

Spomnim se, da smo se, čeprav je bila šola stara, brez telovadnice in igrišča, imeli lepo, se pogovarjali, igrali, zabavali ... bili prijatelji. Nekatera prijateljstva so se ohranila in trajajo že več kot 40 let (na primer s Tatjano Kokol). Lepe spomine imam tudi na učitelje, še posebej na učiteljico 1. razreda – Marijo Vaupotič, bila nam je druga mama.

Fotografije: delovna akcija, šahovsko tekmovanje, skupinska, foto: arhiv avtorice

JELKA SUŽNIK

generacija 1973–1981

Staro osnovno šolo Grajena sem spoznala v petem razredu OŠ, ko smo se pridružili štirje učenci OŠ Ela Kristl Korena – Podružnica Vurberk, kjer smo obiskovali prve štiri razrede. Na Grajeni sem poznala le nekaj sošolcev. Spoznavanje mi je olajšala sošolka Mimica, s katero sva se poznali iz skupnega obiskovanja verouka na Vurberku. Z našim prihodom se je 5. razred še povečal in štel 35 učencev. Ja, bilo nas je res veliko, skoraj za dva razreda. Prvi razrednik nam je bil Ervin Hojker, ki je istega leta odšel na ravnateljstvo v ptujsko osnovno šolo. Nato nas je prevzel Rudi Mestinšek, ki je bil z nami vse do konca osnovne šole.

Spominjam se veliko skupnih delovnih akcij v Mestnem vrhu, kjer smo obirali lešnike, pa grozdje, v šoli zbirali staro železo in papir ter tako prislužili za končne izlete v vseh štirih letih. Ker smo imeli vnaprej zaslužen denar, so nam celo dovolili, da smo šli že v sedmem razredu na končni izlet za dva dni (Po poteh Avnoja), in to poleg takratnega 8. razreda. V 8. razredu pa smo šli kar za 3 dni (Po poteh revolucije). Kot zanimivost še omenim, da smo končni izlet iz 8. razreda ponovili letos meseca maja. Po 41. letih smo se ponovno odpravili na isto pot, saj prvotni program hranimo še danes.

Hkrati dodajam, da smo razred, ki se srečuje vsako leto, le nekaj obletnic je bilo izpuščenih, sicer smo pa imeli kako leto srečanja tudi dvakrat.

Spominjam se tudi načina učenja nemščine, ki je ne obvladam še danes, saj smo lekcije le prepisali na tablo in v zvezke. Takrat smo bili s takim načinom zadovoljni, kasneje pa ne, saj nas je to spremljalo skozi celotno nadaljevanje izobraževanje.

Med poukom pri urah matematike in fizike smo si ogledali vse slalome in veleslalome, saj je naš Bojan Križaj takrat zmagoval poleg Stenmarka in drugih. V zvezke smo tako poleg snovi zapisovali vmesni čas iz posameznih tekem.

Prav poseben spomin imam na telovadbo, ki je pravzaprav nismo imeli, saj telovadnice ni bilo. V kleti je bil en razred, poleg talno neobdelanega hodnika. V tem razredu smo telovadili, bolje rečeno se ogrevali, ko ni bilo ustreznega vremena za telovadbo zunaj. Telovadnih orodij nismo poznali. Lepo pa je bilo vedno na »derbijih« po pouku, ko smo vozači in tudi ostali čakali na avtobus in čas namenili igri med dvema ognjema.

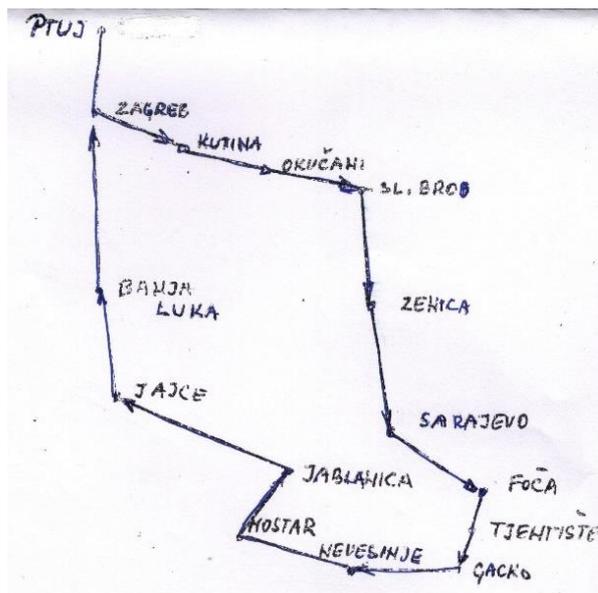
Pohvaliti pa želim našo učiteljico slovenščine Elizabeto Hojker, ki nas je vsa štiri leta »masirala« s slovnico in književnostjo in zahtevala izvajanje govornih vaj, kjer se še danes spomnim svojega govornega nastopa. Tema je bila domišljajska, kar ni bilo moje področje, zato sem za pomoč prosila sošolko, ki mi je napisala zgodbico, ki sem jo brez težav povedala pred razredom. Učiteljica nas je poznala tako dobro, da mi je povedala, da je govorni nastop za 5, vendar mi mora povedati še, da to ni zraslo na mojem zelniku.

Velika pohvala gre tudi razredniku Rudiju, ki je naredil temelje za našo povezanost, saj se rad udeležuje naših obletnic še danes.

Z malce humorja in veliko resnice dodajam za konec še to, da domačih nalog nismo pisali vsi, le dve sošolki. To sta bili Jelka in Simona, ki sta vsako jutro prišli v šolo malo prej, da smo lahko vsi ostali hitro prepisali domače naloge. Takrat je v razredu nastala smrtna tišina, pred in po tem pa je bilo v našem razredu vedno zelo glasno, kar je bilo pogosto vpisano tudi v dnevnik. Te vpise v dnevnik hrani naša predsednica razreda Jelka in jih občasno prebiramo na obletnicah.

Ponosna sem, da sem del prav te generacije, ki je prav posebej povezana.

Fotografije: ena izmed delovnih akcij, po poteh revolucije – izlet v 7. razredu, 1980 (skupaj z 8. razredom), po poteh Avnoja – izlet v 8. razredu, 1981, foto: arhiv avtorice

JELKA KOKOL PLOŠINJAK

generacija 1973–1981

Neizmerno sem ponosna, da sem imela priložnost obiskovati osnovno šolo na Grajeni, na katero sem lahko kar z balkona usmerila pogled vsako jutro odkar pomnim pa vse do leta 1995, ko sem se preselila v sosednji Grajenščak. Tudi tukaj se vsak dan spomnim šole, ker je moja sosedja Jelka Sužnik, sošolka od petega razreda naprej. Kot predsednica namreč hranim veliko

zanimivega gradiva o naši generaciji, generaciji 1973–1981.

Verjamem, da bi sošolke in sošolci z veseljem potrdili vse besede v najinih prispevkih. Počutimo se namreč kot ena družina, ki vedno znova najde čas za druženje in obujanje takšnih in drugačnih spominov.

Fotografija: ob zaključku 8. razreda; v sredini prve vrste tudi učitelji: Marika Perger, Rudi Meštinšek (razrednik), Silva Pislak, Bogomir Vau-potič (ravnatelj) in Elizabeta Hojker, foto: arhiv avtorice

Na letošnjem izletu v Sarajevu, Jablanici in Mostarju so nam namreč na ogledih vsi zavidali in obenem občudovali, da smo uspeli ostati tako dobro in dolgo povezani.

Ne mine dan, ko mi misli ne bi zajadrle v to, prav posebno, obdobje v mojem življenju. Že takrat sem se namreč odločila, da bo moj poklic učitelj, v gimnaziji pa sem izbrala, da želim poučevati zgodovino in geografijo. Moji dijaki kar težko verjamejo, da sem svojo poklicno pot izbrala že tako zgodaj. Posebej mi je bilo zanimivo, če mi je kateri učitelj, pardon tovariš in tovarišica, zaradi odsotnosti kdaj zaupal svojo vlogo in sem lahko pisala po tabli ali pomagala pri reševanju vaj. Kar ne morem verjeti, da se mi še danes vsi, ki sem jim kakorkoli pomagala, zahvaljujejo za pomoč. Moj nasvet je preprost: delaj tisto, kar te veseli, ker boš lažje opravil tudi tista dela, ki ti trenutno niso všeč. Zelo lepe spomine imam tudi na šahovski krožek, delo v šolski hranilnici, nastope na proslavah in udeležbo na tekmovanjih, nepozabna pa ostajajo tudi druženja različnih generacij na šolskem igrišču skoraj vsako popoldne.

Čeprav smo veljali za kar problematičen razred, predvsem na višji stopnji, pa menim, da smo se s številnimi dejanji izkazali. V razredu smo imeli vedno na zahtevo učiteljev, velikokrat pa kar samoiniciativno, organizirano medsebojno pomoč. Med drugim smo poskrbeli za obiske pri sošolcih in sošolkah, ki so bili zaradi bolezni odsotni, zlasti pa so nas povezale in oblikovale številne delovne akcije. Velika prednost je bila tudi ta, da so se naši starši zelo dobro poznali. Nismo vedeli, kaj so telefoni, vedeli pa smo, da so učitelji z nami potrpežljivi in po tiho upajo,

da bomo prerasli razredno navihanost in postali odgovorne osebnosti.

Z nostalgijo se spominjam stare šole, zavedam pa se, da je bila nujno potrebna nova, sodobnejša. Ob 30. obletnici smo si jo z bivšimi sošolci tudi podrobneje ogledali in sedeli na malih stolih – kot nekoč na nižji stopnji. Kar nekaj fotografij smo naredili tudi v naši družini, da bi ohranili spomin na stavbo, ki smo jo vsak dan gledali preko ceste. Tudi gradnjo nove smo spremljali z velikim zanimanjem. Sem pa zelo srečna, da je tudi sin obiskoval mojo šolo v novi preobleki.

Fotografija: pred rušenjem stare šole, avgust 2001, foto: arhiv avtorice

V naših spominih pa žal lahko zasledimo tudi trenutke žalosti. V osmem razredu nas je bilo 34. Žal dveh sošolk in štirih sošolcev danes ni več med nami, za vedno pa ostajajo v naših srcih.

V nadaljevanju prispevka opisujem nekaj utrinkov/vtisov iz gradiva naše generacije. Ob kateri drugi priložnosti pa lahko povem še o marsičem, kar skrivajo naši pisni in ustni spomini.

VPISI UČENCEV 7. RAZREDA V DEŽURNI KNJIGI

Prvi zapis našega skupnega in posamičnega neprimernege vedenja sega v 5. september 1979, zadnji pa v 16. junij 1980. Le kaj vse smo znali zakuhati sedmošolci? Katere prekrške, ki so zabeleženi v dežurni knjigi, so naredili posamezniki? Povzemam nekaj primerov tovrstnih zapisov. Večkrat sem morala izpisati, da ne damo miru in da reditelja nista pobrisala table ter ubogala dežurne, da bi pospravila po učilnici ali pa nista pospravila čevljev. V jesenskem času smo, očitno brez dovoljenja, hodili v šolski sadovnjak po jabolka skozi okno na stranišču. Na igrišču so nekateri učenci, ki niso vozači,

brez dovoljenja igrali nogomet po 5. oz. 6. šolski uri. Učenci, ki so prišli prej v šolo, so kljub opozorilu divjali po hodniku ali pa kričali v razredu, tudi po zvonjenju niso odšli v učilnico. Nekateri so hodili zunaj v copatih. Zgodilo se je tudi to, da smo zlomili vazo, ki je bila last 3. razreda. Velikokrat zasledimo, da nekateri učenci naga-
jajo osmošolcem in nižjim razredom, se prete-
pajo, brcajo gobo po razredu ali ne spustijo so-
šolcev v učilnico. Zapisov je bilo okoli petdeset,
torej povprečno pet na mesec.

Tudi evidenco vpisov na posameznega učenca imamo zabeleženo. Za dvanajst učencev od štiriintridesetih dežurni niso zapisali nobenih prekrškov.

Če se ozrem nazaj – še dobro, da je bilo toliko vpisov. Zakaj? Na naših srečanjih se namreč vedno znova pošteno nasmejimo njihovi vsebini, tudi posamezniki se brez problema prepoznajo v njih.

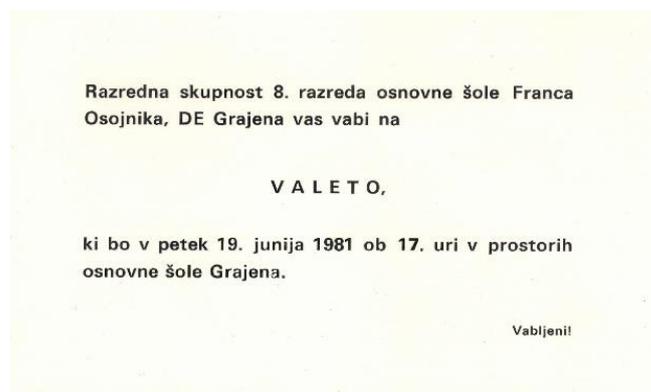
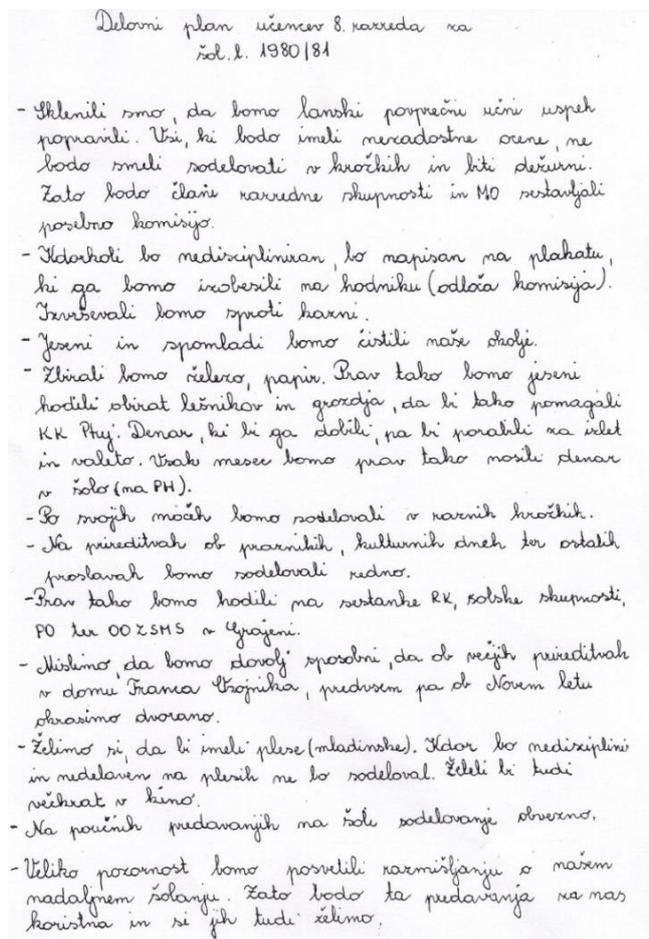
DOBER NAČRT – POGOJ ZA USPEH

V »zbirki« spominov hranimo tudi načrt dela za naše zadnje šolsko leto – 1980/81. Želeli smo se izkazati na vseh področjih in tako nekoliko popraviti vtis, ki nas je zaznamoval v predhodnih

letih. Ja, kar trudili smo se, da uresničimo vse to, kar vidite zapisano v originalu.

BREZ VALETE TUDI PRI NAS NI ŠLO

Prav posebno mesto v naših spominih ima valeta ob zaključku šolanja. Potekala je povsem drugače, kot je to običajno danes: ne v gostilni ali restavraciji, pač pa v šoli 19. junija 1981. Na preprosto oblikovano vabilo so se odzvali naši učitelji, starši pa so doma stiskali pesti, da bi nam pripravljen program in pogostitev dobro uspela. Vsak od nas je poskrbel za to, da nismo bili lačni. V ohranjenem seznamu je zapisano, da smo prinesli veliko peciva, kolače kruha, piščance in drugo meso, čebulo, zaseko, kumarice, sir, ribe in brezalkoholno pijačo. V programu smo vsakemu od nas namenili štiri vrstice opisa tistih značilnosti, ki so nas najbolj zaznamovale. Večina še danes obvlada ta zbrana besedila, ki smo si jih lansko jesen, zraven še nekaterih, v spomin na 40 let valeta podarili sami sebi. Tudi za učitelje smo pripravili zanimiva besedila (še ohranjena) in v znak zahvale darila, ki smo jih sami izdelali. Razredniku Rudiju Mestinišku, našemu drugemu očetu, smo poklonili album z našimi fotografijami, da nas na stara leta ne bi pozabil, kot smo zapisali. Pa še nekaj o valeti. Priznati moram, da sem še posebej ponosna, ker hranim obleko, ki mi jo je zašila mama za to posebno priložnost.

Fotografija: vabilo na valeta, foto: arhiv avtorice

Fotografija: delovni plan 8. razreda, foto: arhiv avtorice

VLADIMIR BEZJAK

generacija 1974–1982

Kmalu bo pol stoletja, kar sem zakorakal v osnovno šolo. Prvi spomini se nanašajo predvsem na pot iz šole. V šolo in domov smo hodili peš, vendar je pot domov trajala vsaj dvakrat dlje. Če smo le kaj prišparali, smo zavili še v trgovino na sendvič z žemljo in »kokto«. Šola je zgledala »robustna«, vendar smo jo imeli radi. K pouku telovadbe smo se pozimi odpravili po strmih stopnicah v klet, nato malo po zemlji in prišli v prostor, ki smo mu rekli telovadnica. Poleti pa smo telovadili zunaj – po travniku, drevju ipd. Že takrat je v šoli delovala »banka varčevanja«, čeravno smo sredstev imeli bore malo. Grajski učenci smo v tistem času zagotovo bili najbolj poznani po uspehih pri igranju šaha. Deklice in dečki smo dosegali izredne uspehe tudi na državnem nivoju (takrat republiškem). Hodili smo obirat grozdje in opravljat druga dela na njivah Kmetijskega kombinata, pa tudi pri večjih posestnikih. Kljub fizičnemu delu so to bili nepozabni trenutki in dogodki. Kako smo se razveselili (navadno v času kakšnih državnih praznikov), ko sta se na krožniku za šolsko matico pojavila hrenovka in senf. Neopravičenih izostankov oziroma »špricanja« praktično nismo poznali.

Bili smo podružnična šola mestne OŠ Franca Osojnika. Ko smo prišli na šolske konference na Ptuj, smo večkrat slišali: »Prišli so batači«. Seveda je bilo takrat življenje na vasi težje. Danes je živeti na vasi privilegij.

Do večine učiteljev smo čutili nekakšno »strahospoštovanje«, pa še sedaj ne vem, ali je to bilo bolje kot danes. Je pa zagotovo takrat, enako kot danes, šola bila naš drugi dom. Imeli smo jo radi.

Fotografija: skupinska leta 1980,
foto: arhiv avtorja

TANJA ŠAFRANKO (ROJENA VAUPOTIČ)

generacija 1977–1984

Ne vem, ali učenci danes za komunikacijo med poukom še uporabljajo listke, a v časih, ko sem sama obiskovala osnovno šolo, smo si med poukom pisali listke, ki so potem krožili po celem razredu, da so prispeli do tistega, ki so mu bili namenjeni. Vseh sort so bili: kdo je komu všeč, kaj je kdo komu rekel, nekateri so bili namenjeni goljufanju med testi. Z nasmehom pa se spomnim tistih, na katerih je pisalo: »Boš šla po žogo?« To je namreč pomenilo, da sem takoj po pouku preskočila potok, stekla domov po žogo in že smo igrali ragbi na šolskem igrišču. Vsi smo se v žaru podili za eno žogo, bitka je bila neusmiljena, enkrat celo tako zelo, da smo v žaru borbe razbili šolsko okno. Uganite, kdo je bil na zagovoru pri ravnatelju? A to ragbija še lep čas ni zaustavilo, preveč je bilo zabavno ...

Pred poukom smo se učenci drenjali na stopnišču pred vhodom v šolo, predvsem tisti, ki so se precej pred pričetkom pouka pripeljali z avtobusom in so morali čakati, da se šolska vrata odklenejo. Velikokrat sem se jim pridružila tudi sama, ker sem rada hodila v šolo pred poukom. Takrat so se namreč dogajale najbolj zanimive reči. In tako sem nekega jutra, ko je bilo še posebej mrzlo, sprejela izziv sošolcev, ali si upam v šolo kar skozi okno učilnice. Okno je bilo rahlo odprto, nas je zeblo in bila sem prva, ki je zlezla skozi v učilnico, za mano pa vsi ostali. Seveda sem jih ponovno »slišala« in tisti dan sem takoj po pouku tekla domov, da staršem prva povem, kaj sem ušpičila, preden bi jim to lahko povedal kdo drug.

Eden ljubših spominov je tudi spomin na dan žena. Tisto jutro smo dekleta iz našega razreda na svojih šolskih mizicah našle rožico. Če se prav spomnim, so to bili nageljni. Kupili so jih naši sošolci in nam jih za dan žena nastavili na mizo. Bili smo res povezan in dober razred in naši fantje, čeprav jih je bilo res malo, so sošolkam vedno stali ob strani.

Nekega jutra je k pouku zamujal učitelj tehničnega pouka. Bili smo v tehnični učilnici, čakali nanj in ker ga ni bilo, smo se zabavali po svoje. Bili smo glasni. Ko je učitelj končno stopil skozi vrata, smo bile štiri sošolke še posebej v akciji, kar mu seveda ni bilo všeč. Postavil nas je v ravno vrsto, nam dal v roke lončke in palice in smo morale do konca šolske ure tolči po teh lončkih, češ »če imate rade hrup, pa sedaj izvolite«.

Fotografije: dve fotografiji ob koncu šolskega leta, foto: arhiv avtorice

ROBERT POLANEC

generacija 1982–1990

Tako blizu se zdi, ampak vseeno je minilo že kar nekaj let, ko je 16 rahlo prestrašenih in znanja željnih glavic zrlo v mogočno in nepoznano stavbo sredi Grajene. Tovarišica Štefka Zajc nas je hitro vzela pod svoje okrilje in nas dve leti usmerjala, včasih tolažila, nasmejala, predvsem pa nas napolnila z znanjem. Pravijo, da prvega ne pozabiš nikoli. In res je, prvega učitelja in prve šole ne bom pozabil nikoli. Leta so minila, odšli smo vsak na svojo stran, kamor nas je pač življenje popeljalo, ampak spomini ostanejo za vedno. Na osnovno solo Grajena eni izmed najlepših.

Fotografiji: ob koncu šolskega leta in dramska sekcija OŠ Grajena, foto: arhiv avtorja

ALEKSANDER LORENČIČ

generacija 1988–1996

Na osnovnošolska leta imam lepe spomine. Z nekaterimi sošolci, s katerimi smo stkali prijateljske vezi, ob snidenju radi obujamo spomine in anekdote, predvsem pa se iz leta v leto bolj zavedamo, kako brezskrben in zabaven čas smo preživeli skupaj. Leta prinesejo težo odgovornosti, zato je vsake toliko lepo odtavati v tisti čas in v misli priklicati številne obraze, dogodivščine na poti v šolo in med poukom, šolske odmore, ki smo jih tako nestrpno čakali iz ure v uro, šolske izlete, šolska tekmovanja, podobo »stare šole« ... in nepozabne ure športne vzgoje, kjer smo – najsibo v dežju, snegu ali poledici, po potrebi tudi s predhodnim posipanjem soli – poskrbeli za igranje nogometa.

Skratka, osnovnošolska leta so bila enkratna in neprecenljiva.

Fotografija: skupinska, foto: arhiv avtorja

JASMINA CIGLAR (ROJENA KRAJNČIČ)

generacija 1990–1998

Obdajajo me lepi spomini. Spominjam se šolskega zvonca in norčavih trenutkov na hodniku. Takrat šola niti približno ni izgledala kot izgleda danes. Bila je majhna, temačna in vlažna. Hrepeneli smo po telovadnici. Ampak ko sedaj razmišljam ... bilo nam je lepo. Bili smo zelo povezani, združeni. Kljub majhni, »razpadajoči« šoli smo bili srečni učenci.

Fotografija: skupinska iz 3. razreda, foto: arhiv avtorice

ADELA FERME (ROJENA VAUPOTIČ)

generacija 1991–1999

Ko pomislim na našo staro šolo, se mi v misli vedno najprej prikrade podoba dolgega, temnega in vlažnega kletnega hodnika z majhnimi okni z rešetkami, načetimi tlemi in vonjem po plesni, po katerem je bilo med šolskimi urami, ko na njem ni bilo nikogar, skoraj strašljivo hoditi. Naša šola je bila stara, nenavadna, stavba ne namenjena izvajanju šolske dejavnosti, globoko načeta in za silo pokrpana na kritičnih

mestih, ampak čeprav večno hladna, je bila hkrati topla, polna srčnih učiteljev, ki so nas zaradi majhnega števila učencev poznali kot nikjer drugje. Bila je naša, posebna, drugačna, domačna.

Naša šola je bila ostanek nekega drugega časa, kar je bilo že na prvi pogled očitno. Njena zgodovina je bila tiho vtisnjena v debele, od vlage načete zidove, skriti neobdelani hodniki, varno

zaklenjeni za železnimi vrati v kleti, pa so dajali občutek misterioznosti in v nas vzbujali nekakšno strahospoštovanje.

Zdi se, kot da smo bili zaradi zavedanja slabosti, a hkrati posebnosti naše stare šole, navzven še toliko bolj zaščitniški do nje, pa čeprav smo znali potarnati zaradi telovadbe na hladnem kletnem hodniku, ki je bil naša edina »telovadnica«. Ta občutek je z leti, ki so minila, prerasel v nekakšno nostalgično naklonjenost. Kolikor smo bili morebiti »prikrajšani« zaradi prostorskih pomanjkljivosti šole, smo bili na drugi strani zaradi tega bolj povezani in čutili večjo pripadnost šoli, hkrati pa smo se zaradi domačnosti okolja in pristnega odnosa z učitelji lažje, bolj umirjeno in samozavestneje soočali z izzivi šolanja.

Lepo je, da imajo generacije za nami na voljo krasno novo šolo, opremljeno z vsem, kar potrebujejo za uspešno in udobno šolanje, kljub temu pa svoje izkušnje in spominov ne bi zamenjala.

Naša stara šola je imela poseben čar, hkrati pa nam je šolanje v njej vcepilo občutek skromnosti in zavedanja, da je pomembno predvsem tisto, kar je očem na prvi pogled skrito.

Fotografiji: skupinska iz 3. razreda, med odmorom v matematični učilnici – o njej in tem oknu je pisala v prispevku Nada Sevšek, foto: arhiv avtorice

DAVORIN TIKVIČ

generacija 1991–1999

SKRITI PRIJATELJI

V naši stari šoli se je zgodilo veliko lepih dogodkov in imam nanje lepe spomine. Eden mojih najljubših je iz četrtega razreda – pred skoraj tridesetimi leti. Naš razrednik Bogomir Vaupotič je nekega dne v razred prišel s pismom, v katerem je pisalo, da bi se naši skrivni prijatelji radi dobili z nami na prav posebnem srečanju. Vse nas je presenetilo, saj nismo vedeli, za koga gre. Bili so dnevi ugibanj in pripravljanja na prav posebne goste, ki so nas v pismu izvali na dvoboje v različnih športih: od nogometa, med dvema ognjema, vlečenja vrvi ... Seveda je bil namen tudi druženje. Nestrpno smo čakali ta dan. S sošolci in razrednikom smo se dobili eno

uro prej na našem starem igrišču ob šoli, da pripravimo vse potrebno za sprejem skritih prijateljev. Ko je napočil čas srečanja, smo čakali in čakali, dokler nismo videli, kako po cesti eden za drugim v vrsti proti šoli gredo naši skriti prijatelji, ki so v resnici bili naši starši. Opravili smo vse dvoboje, rezultata se ne spomnim, dogodek pa je nepozaben.

Pripis iz uredništva: tega dogodka se rad spominja tudi Bogomir Vaupotič, saj ga je omenil v svojem prispevku. Morda je bil celo on pobudnik?

Davorin je na fotografijah sošolke Adeli Ferme in sošolca Juretu Tikviču.

JURE TIKVIČ

generacija 1991–1999

Na staro šolo so mi ostali zelo lepi spomini.

Spominjam se vhodne avle, kjer smo se učenci preobuli v copate in pred poukom počakali, da so se odprla velika nihajna dvokrilna bela vrata, ki so bila lepo okrašena. Vedno sta nas toplo pozdravila dežurni učenec in dežurni učitelj. Ta velika vrata so z leti postajala vedno bolj normalna in majhna.

Zanimivo je bilo pozimi, ko so pred šolo pripeljali premog za ogrevanje šole. Že prvo uro je prišel hišnik v razred in vprašal, ali ima kdo čas, da bo šel pomagat metati premog v skladišče. Z veseljem sem se odzval, vendar sem moral biti dovolj priden, da sem dobil odobritev od učitelja.

Ko je bil razpis za kuharski krožek, sem se takoj prijavil. Zanimiva mi je bila priprava hrane, še bolj pa, da smo na koncu lahko vsi vse pojedli. Spomnim se, da tako dobre solate, kot smo jo pripravili na tem krožku, še doma nisem nikoli jedel.

Zanimivo je bilo atletsko tekmovanje v teku na 1000 m. V zadnjem, 8. razredu sem se udeležil občinskega tekmovanja. Učitelj Šimac je očitno videl, da sem vzdržljiv in se na to tekmo nisem prav nič posebej pripravil. Osvojil sem 1. mesto. Uvrstil sem se na tekmo v Mariboru, kjer smo tekmovali člani iz Podravske regije. Osvojil

sem 2.mesto. Zanimivo je bilo to, da edini nisem imel dresa in šprinterca, kot se spodobi. Tekal sem v bombažni majici in hlačah ter s šprinterami iz prazgodovine.

Fotografiji: poslikava asfalta ob šoli, zadaj vidno staro igrišče, foto: arhiv avtorja

KARMEN GLAVICA ŽUMER

generacija 1992–2000

Na grajsko šolo me vežejo zelo lepi spomini. Čeprav je bila stara in dotrajana, je bila lepa. Imela je svoj čar. Še posebej mi je ostala v spominu mala šola. Učila nas je učiteljica Silva. Spomnim se stare lesene skrinje, v katero so se shranjevale igrače. V šolo smo hodili peš. To je bilo zelo zabavno. Včasih smo hodili po jarkih in prišli domov blatni ter mokri do kolen. Ko je zapadlo čez noč ogromno snega, smo lahko ostali doma.

Fotografija: skupinska v 1. razredu, foto: arhiv avtorice

TADEJ BREG

generacija 1993–2001

Ko pomislim na osnovnošolske čase in na splošno na čas, preživeti na OŠ Grajena, privrejo na plano lepi spomini na trenutke, ko je bilo življenje še bolj preprosto in si se obremenjeval predvsem s tem, kdaj bodo že spet na vrsti naporena spraševanja in testi ter zakaj nam učitelji tako težijo z nadležnimi domačimi nalogami. To so bili časi lepih trenutkov, ko smo med drugim spoznali nove prijatelje, se naučili brati in pisati, preko izletov spoznavali Slovenijo, sanjarili o naših sanjskih poklicih, se prvič zaljubili ter nenazadnje prejeli veliko znanja za nadaljnjo šolanje in tudi življenje na splošno. Takratna šola oziroma sama stavba je bila mogoče stara in na oko nič kaj privlačna, ampak je bila naša. Sicer jo je zdaj nadomestila nova, lepa zgradba, ampak spomini na tisto prejšnjo so še vedno živi. Konec koncev ne bom nikoli pozabil, ko so nam večkrat govorili, da naj uživamo v naših osnovnošolskih letih in da se bomo kasneje marsikdaj spomnili le-teh in si želeli, da bi se

vrnili v te čase. Takrat sem te besede v veliki meri preslišal in si jih nisem jemal k srcu, ampak sedaj se zavedam, da so imeli še kako prav in da so bili časi, preživeti na OŠ Grajena, res lepi ter nepozabni.

Fotografija: zaključna skupinska, foto: arhiv avtorja

TANJA KROJZL

generacija 1994–2002

Spomini na Osnovno šolo Ljudski vrt – podružnico Grajena so lepi. Veliko je spominov na dogodke, za katere bi lahko rekli, da so se zgodili včeraj, v resnici pa mineva 20 let od našega zaključka osnovne šole. Bili smo zadnja generacija, ki je obiskovala staro šolo. Zadnje leto smo se namreč vozili na matično šolo na Ptuj. Ko se spominjam stare šole, je eden izmed spominov ta, da smo bili šola brez telovadnice, kljub temu pa smo na tekmovanjih dosegali veliko medalj in pokalov. Še sedaj imam vse osvojeno shranjeno. Stara šola se je porušila in zgradila nova, meni pa je za vedno ostalo pridobljeno znanje in spomini.

Fotografija: skupinska, foto: arhiv avtorice

UTRINKI
UČENCEV
»NOVE IN STARE
ŠOLE«

JASMINA SEKOL

generacija 1995–2003

Ob vprašanju, kakšni so moji spomini na osnovno šolo Grajena, se mi v misli prikrade predvsem »stara« osnovna šola, kjer smo telovadili v kletnem hodniku, se igrali pred šolo v prijetnem vrtu z grmički in jedli najboljšo malico ter kosila kuharice Marije. Takrat je bilo vse drugače. Spomnim se, kako smo dobili prva zunanja igrala in kako smo se bojevali na starem igrišču za ključ. Pekli smo kostanje, ki smo jih seveda sami nabrali v gozdu. Spomnim se oktobrskih dni, ko se je naš športni dan v bistvu spremenil v trgatav in smo čez gozdove ter travnike romali peš do vinogradov. Na stari šoli smo prirejali plese, srečelove in se imeli najboljše. Vse od male šole pa vse do 6. razreda smo obiskovali »stara« šolo. Ko smo bili v 7. razredu, smo bili premeščeni na matično šolo in imeli popoldanski pouk, saj je bila v izgradnji nova osnovna šola. Tako se lahko tudi jaz in moja generacija pohvalimo, da smo tudi mi

obiskovali »novo« šolo. Zadnji, 8. razred smo tako zaključili z lepimi spomini na staro in novo šolo.

Fotografiji: skupinska v 4. razredu in skupinska v 8. razredu, foto: arhiv avtorice

SIMONA JANŽEKovič (ROJENA CAF)

generacija 1996–2004

Z OŠ Grajena sem se spoznala, ko sem bila stara 6 let. Ker nisem hodila v vrtec, so me straši vpisali v malo šolo, kjer me je v šolske klopi uvedla učiteljica Tatjana Slanič – prve učiteljice pač ne pozabiš. Spomnim se, da sem zelo rada hodila v šolo, saj mi učenje ni delalo težav in tudi z vsemi sošolci in učenci ostalih razredov smo bili v lepem odnosu. Od 1. do 3. razreda smo hodili še na staro šolo, ki je bila res dotrajana, ampak smo se v njej počutili domače, toplo ... Manjkala nam je predvsem telovadnica v zimskem času, zato smo imeli športno vzgojo na hodniku v kletnih prostorih. Ko pa se je začela gradnja nove šole, sem 4. razred obiskovala v popoldanskem času na OŠ Ljudski vrt, kjer pa se kot vaški otroci nismo počutili najbolj zaželeni, saj so nam učenci njihove šole velikokrat ponagajali. Vendar smo, ko smo se vozili z avtobusom na Ptuj, skozi šipe opazovali, kako naša grajenska šola raste in dobiva čudovito podobo. V 5. razredu smo potem prestopili prag nove šole. Bila je tako lepa, svetla in še vedno tako topla kot stara šola.

K dobremu počutju čez vsa osnovna šolska leta pa so v veliki meri pripomogli poleg dobrih učiteljev tudi ostali delavci šole (kuharica, čistilka in hišnik). Spomnim se tudi, da smo poleg učenja s šolo preživeli tudi lepe končne izlete, od 1. do 3. razreda smo obiskovali plavalni tečaj, imeli smo tudi zimsko šolo v naravi (smučanje) in šli na morje.

Fotografija: skupinska v 8. razredu, foto: arhiv avtorice

ŠPELA BRUMEC

generacija 1997–2005

»Stoji učilna zidana, pred njo je stara jablana ...« tako smo prepevali. In tako je dejansko tudi bilo. Bela stara nihajna vrata so nas škripajoče pozdravila dan za dnem. Ko si vstopil v šolo, te je preplaval občutek domačnosti. Skozi okna se je začutil piš vetra. Stari parket na tleh se je majavo odzval na korak. Stene so bile grobe. Še posebej si to lahko občutil na hodniku, kjer si lahko med poukom športa nerodno zdrsnil in si ogulil dlan. Knjige so se stiskale na razmajanih policah knjižnice. V jedilnici smo tesno en ob drugem čakali na kosilo. Bili smo strpni. Bili smo hvaležni in spoštljivi. Z navdušenjem smo srkali znanje. Imeli smo Otroštvo, ki ga želim z zapisom poudariti. Današnjim otrokom bi podarila vsaj en dan, da bi to lahko izkusili. Objela

bi sošolce. In učitelje. In se vsem zahvalila za to čudovito in nepozabno doživetje.

Fotografija: skupinska, foto: arhiv avtorice

MARKO CEBEK

generacija 1997–2005

Spominjam se stare šole, ko smo vsak glavni odmor čimprej »zbasali« malico, stekli do dežurnega prevzet žogo in odhiteli na igrišče igrati nogomet. Žal so nas velikokrat prehiteli starejši in takrat smo ostali brez žoge. Nadomestili smo jo s plastenko, napolnjeno s kamenjem. Srečo si imel, če nisi dobil trdega dela platenke točno v piščal.

Najbolj sem se veselil dneva, ko je na meniju za kosilo bila pica, ki jo je pripravila kuharica – »teta« Marija. Kot veliki picoljub še do danes nisem našel pice, ki bi bila konkurenčna najboljši, grajski!

Marko je na fotografiji sošolke Špele Brumec.

TINA ZADRAVEC

generacija 1998–2006

Osnovna šola Grajena ima v mojem srcu zelo posebno mesto. Gre za prostor mojega odrasčanja, hkrati pa prostor, v katerem sem začela graditi svoje temelje in nenazadnje oblikovala prijateljstva za vse življenje. Sicer so spomini na prva leta šole že malce zbledeli, ampak je zahvaljujoč fotografijam te spomine lažje podživljati. Še danes se spominim prvega dneva osnovne šole, tedaj še v starih prostorih, in pogleda skozi majhno okence na vratih, ko so moji starši odšli domov, ter izjemno prijazne učiteljice Brigitte Žaler, ki je postala naša prva

razredničarka. Bila sem tudi del generacije, ki je »preskočila razred«, torej sem bila na prehodu iz osemletnega v devetletni program, kar se nam je, kot se spominim, takrat zdelo zelo »frajersko« in zabavno. Hkrati pa smo morali prostore šole zamenjati za prostore Zadrúžnega doma, ki je postal naša »učilnica« za prihodnje leto. V sedmem razredu sem med šolanjem sprejela tudi odločitev, da sodelujem v izmenjavi, ki mi je omogočila potovanje na Švedsko. Tam sem spoznala družino, s katero smo ohranili stike, se obiskali in se še danes redno

slišimo preko družbenih omrežij – zagotovo odločitev, ki mi je prinesla veliko lepega za vse življenje. Zadnja štiri leta šolanja je naša razredničarka postala učiteljica Milka Koser, ki je vedno stala za nami in se trudila, da so bili naši dnevi v šoli prijetni. Ob spominu nanjo moram omeniti njeno metodo spraševanja, ki se mi še danes velikokrat prikade na misel. Kdo bo vprašan? Vprašanje, ob katerem se nam je vsakič naježila koža, a je učiteljica Milka Koser v žepih svojega belega plašča nosila pisane kroglice – modele atomov, med njimi pa sta bili vedno tudi dve črni kroglici. Tisti »srečnež«, ki mu je uspelo izveliči črno kroglico, je bil na vrsti za spraševanje. Zagotovo ne bom nikoli pozabila teh trenutkov nestrpnosti, a se hkrati sedaj, leta kasneje, z nasmeškom spomnim nanje.

Od časa, ko sem vsakodnevno prestopala prag te šole, je minilo že kar nekaj let, a se mi še

danes, ko se peljem mimo, velikokrat v misli prikadejo lepi spomini na šolske dni.

Fotografija: ob koncu šolskega leta z učiteljico Tatjano Slanič, foto: arhiv avtorice

LIVIJA CVETKO (ROJENA ZOREC)

generacija 1999–2007

Prag takrat še stare osnovne šole sem prestopila v letu 1999. Prvi in drugi razred smo preživeli v stari šoli. Spominjam se naše kuharice Marije Lozinšek, ki nam je vedno odlično skuhala kljub zelo mali kuhinji, mi pa smo se z veseljem stiskali in jedli v še manjši jedilnici. Tudi pri telovadbi so se učitelji morali znajti, saj telovadnice nismo imeli. V veliko veselje nam je bilo, ko smo izvedeli, da se bo gradila nova osnovna šola. S sošolci smo cel tretji razred skozi okno začasne učilnice v prostorih krajevnega urada spremljali gradnjo nove šole, ki pa je do naslednjega šolskega leta že bila pripravljena za nas učence. Bili smo neizmerno ponosni, da je tudi podružnična šola nova in tako lepa.

Na novo šolo imam ogromno lepih spominov. Zelo rada se spominjam predstave ob otvoritvi šole, ki jo je takrat pomagala ustvarjati naša učiteljica 4. razreda Vanja Zajc. V predstavo je vključila cel razred in mi smo bili res zelo veseli ter ponosni, da smo lahko sodelovali.

Višji razredi so bili prav posebni tudi zaradi šolskih plesov, ki jih je vedno prirejal zadnji razred

ob petkih popoldan. To je bil čas za zabavo in dogodivščine. Vsa leta osnovne šole so bila posebna in veliko se nam je zgodilo. S sošolci smo bili vedno zelo povezani in dobri prijatelji, naš vzornik, mentor in učitelj pa je bil razrednik Milan Šimac. Tudi drugi učitelji so nam veliko dali za življenje. Od osnovne šole se je bilo res težko posloviti in vedno se bom v spominu rada vračala na mojo grajsko šolo.

Fotografija: zaključna skupinska na stopnišču, foto: arhiv avtorice

NINA SMREKAR

generacija 1999–2007

Spomin na osnovno šolo me vodi v šolsko leto 2001/2002, ko smo iz nadomestnega razreda, ki je v času gradnje potekal v četrti skupnosti Grajena, skozi okno opazovali, kako vsak dan raste naša čisto nova šola, v katero smo vstopili prihodnje leto. Še danes se spomnim, kako veseli smo bili nove in za nas precej velike telovadnice in s kakšnim veseljem smo prihajali na šolsko igrišče. Tam se nismo zbirali samo pri urah športne vzgoje, temveč tudi po pouku,

med odmori in med počitnicami, kjer smo se družili s sošolci in prijatelji iz drugih razredov in tudi s tistimi, ki so osnovno šolo Grajena že zapustili. Slišali so se smeh otrok, kriki veselja ob zadetku gola in odmev košarkaške žoge. Videli sta se igrivost in sreča vseh, ki smo se z veseljem vračali na šolsko igrišče. Očitno je bilo tam nekaj, kar nas je povezovalo.

Nina je na fotografiji sošolke Livije Cvetko.

MAJA POLANEC

generacija 2000–2008

Prišla je jesen 2002, šolsko leto 2002/2003. Nankrat je bilo konec pouka v Gasilskem domu, nismo več telovadili v Domu krajanov, nismo vsak dan čakali kuharice, ki je nam – šolarjem pripeljala malico s svojim avtomobilom, nismo hodili na stranišče po strmih stopnicah ... Bilo pa je nekaj novega, ogromnega ... nova šola! Takrat smo grajenski šolarji z največjim ponosom vstopili skozi nova šolska vrata. Imeli smo vsak svoj kotiček, kjer smo se preobuli, jedilnico, veliko telovadnico (do sedaj sem bila navajena na hodnik v stari šoli oziroma na dvorano v prehodnem obdobju), ogromno knjižnico in seveda tudi računalniško učilnico.

Ko smo 1. septembra odšli s svojo učiteljico Romano Pukšič do našega razreda in vstopili, je nekaj manjkalo – šolske klopi. Da nam je v tistih nekaj dneh bilo udobneje sedeti na tleh, smo si od doma prinesli svoje blazine. Bilo je zabavno in drugače. Po nekaj dneh oziroma tednih smo imeli že prve »počitnice« – ker so bile težave s

talnimi oblogami, smo lahko nekaj dni preživeli doma. Kasneje se je stanje normaliziralo in vsi smo bili veseli in navdušeni, ko smo odkrivali vse skrite kotičke nove šole.

Vesela in ponosna sem, da sem lahko v obdobju prvih treh razredov spoznala tako staro, nadomestno in novo šolo.

Fotografija: skupinska, foto: arhiv razreda

BLAŽ VURZER

generacija 2000–2008

Na Grajenski šoli je bilo pestro. Spominjam se prvega razreda, ko sem vstopil v prostore takrat še stare šole. Spomnim se prostorske stiske, ki smo jo imeli med telovadbo, saj smo rekreacijske vaje izvajali kar v kletnem hodniku. Ko smo dobili novo šolo, smo bili kar malenkost važni. Najraje sem imel telovadnico, ki je bila čisto 42 Utrinki

nova in bogato opremljena. Ne glede na spreminjajočo podobo naše šole pa je zmeraj bila ena stalnica. To so bili topli in priljudni učitelji ter ostali delavci šole. Ti so naredili OŠ Grajena nekaj posebnega. Majhna šola z velikim srcem.

Blaž je na fotografiji sošolke Maje Polanec.

ALEN ERJAVEC

generacija 2001–2009

Za našo generacijo (2001–2009) je bila izgradnja nove šole velika stvar. Leta 2001 smo se namesto v 1. razred v učilnico OŠ Grajena podali v improvizirano učilnico v prostorih krajevne skupnosti Grajena. Neposredno ob stavbi, kjer se je začejala naša izobraževalna pot, pa se je začejala izgradnja zgradbe, ki je lahko še vedno ponos krajevne skupnosti – čudovita rumeno-modra osnovna šola. Čeprav prvo leto osnovnošolskega izobraževanja za nas morda ni bilo najbolj klasično, pa je kljub improvizirani učilnici in telovadbi na dvorišču gasilskega doma ostalo ogromno lepih spominov, pa tudi pridobljenega znanja. Učiteljici Vlasti je kljub nekoliko težjim pogojem uspelo ustvariti vzdušje, ki je nam, prvošolcem, vzbujalo občutke varnosti in radovednosti. Kot vse je tudi naš 1. razred hitro in hvala bogu uspešno minil. To pa je pomenilo, da se s koncem počitnic približuje za nas še večja stvar. Končno bomo lahko rekli: »Jutri grem pa v šolo – zares v šolo – tako s številnimi učilnicami, knjižnico, urejeno jedilnico in čisto pravo telovadnico.«

Mislím, da je za vse nas bil prehod v novo šolo še bolj razburljiv kot začetek 1. razreda.

Otroci po navadi vstopijo prvič v šolo in gredo v 1. razred, mi pa bomo za vedno ostali generacija, ki je prvič vstopila v šolo in začela kar z 2. razredom.

Fotografija: zaključna skupinska z razredničarko Petro Uvera Hočevar, foto: arhiv avtorja

NUŠA TOMINC (ROJENA KRAMBERGER)

generacija 2001–2009

Jesen novega tisočletja je bila tudi zame posebna. Septembra 2000 sem prvič prestopila prag stare grajenske šole, kjer sem obiskovala malo šolo. Spomnim se, kako prijazno učiteljico smo imeli. To je bila gospa Tatjana Slanič. Pogosto nam je igrala na kitaro in to se mi je vtisnilo globoko v spomin. Krasno smo se imeli! Že takrat sem spoznala veliko novih prijateljev, ki so bili moji sošolci še nadaljnjih devet let. V stari šoli smo skrivaj opazovali pogumne učence višje stopnje in si želeli, da tudi mi kmalu postanemo glavni na šoli. Spominjam se, kako smo v učilnici stare šole organizirali prireditve ob materinskem dnevu. Med parket smo vtikali papirnate rožice za mamice. Rože so pokončno stale brez težav, saj je bil parket že do dobra razmaknjen in načet.

Leta 2001 sem postala prvošolka. Imeli smo svojo učilnico v domu zraven šole, ki smo ji po domače rekli kar »občina«. Vsak odmor smo

sloneli na oknu in opazovali, kako nam gradijo novo šolo. Pred našimi očmi je rastla velika nova šola in zraven nje tudi telovadnica! Bili smo navdušeni in veselili smo se velikih prostorov.

V 2. razred smo zakorakali že v novo šolo. Kako ponosno smo stopali po njej. Spominjam se, da smo bili zelo previdni, da ne bi česa umazali, poškodovali ali uničili. Skrbno smo za seboj čistili in pospravljali. Vse je lepo dišalo po novem. Najbolj smo se veselili, ko je bila na urniku športna vzgoja, saj smo lahko šli v slačilnice in v našo veliko telovadnico, ki je bila polna različnih športnih pripomočkov.

Največja posebnost naše generacije 1994 je bila, da smo v razredu bila dekleta v očitni manjšini. Prvih nekaj let smo bile le 4 deklice, nazadnje v 9. razredu pa 6 deklic in 18 fantov. To je pomenilo, da so nas fantje vsa leta lepo

razvajali ali pa tudi obratno: dekleta smo se morala znati zelo dobro postaviti zase, da je obveljala naša volja. Na valeti smo ponosno zaplesale – vsaka od nas kar s tremi sošolci, česar nima sreče učenka vsake generacije.

Na grajsko šolo me vežejo krasni spomini tudi na številne prireditve, na katerih sem nastopala. Učitelji so zmeraj pripravili lepe proslave in z veseljem sem sodelovala na mnogih.

Nuša je na fotografiji sošolca Alena Erjavca.

EVA ZORKO

generacija 2001–2009

Na osnovno šolo me vežejo izjemno topli spomini. To je bil čas brezskrbnega mladostnega življenja, novih spoznanj in veliko znanja. Osnovna šola Grajena mi je nudila ogromno možnosti na vseh področjih (tekmovanja, raziskave). Spodbujala je željo po delu. Lastnosti, ki so jih učiteljice in učitelji spodbujali, mi tudi danes vsakodnevno pomagajo premagovati ovire. Razredi so bili majhni, ampak prav to je bila prednost, da smo se lahko bolje

povezali in spletli prijateljstva, ki ne bodo nikoli zamrla. Bili smo združeni v drugačnosti. Najdete nas na vseh koncih Slovenije in v vseh poklicih, ampak še vedno se srčno radi srečamo v domačem kraju, na katerega nas vežejo spomini, prigode in nezgode, tudi prve ljubezni, predvsem pa prijateljstvo.

Eva je na fotografiji sošolca Alena Erjavca.

UTRINKI
UČENCEV
»NOVE ŠOLE«

TEODOR ŠANDOR

generacija 2002–2010

Sem učenec generacije 2002–2010. Spominjam se, ko smo 1. septembra prišli v čisto novo šolo. Že tako sem bil v pričakovanju, da začnem hoditi v šolo, sedaj pa je bila dokončana nova šola, kar je naredilo prvi šolski dan še toliko bolj poseben. Vse je dišalo po novem in šola se nam je zdela tako velika. V njej smo preživeli veliko lepih, a tudi manj lepih trenutkov.

Fotografija: skupinska iz 1. razreda, šolsko leto 2002/2003, razredničarka Brigita Koštomaj; v tem letu se je pouk že začel v novi šolski zgradbi, foto: arhiv razreda

GAŠPER POLANEC

Generacija 2007–2016

Na Osnovno šolo Grajena imam same lepe spomine. Teh 9 let bom vedno imel v spominu. Ker nas je bilo v razredu manj, smo z učitelji imeli skoraj starševsko vez. Vedno so nam pomagali, ko smo bili v stiski, in nam dajali motivacijo. Tudi ostalo osebje je bilo neverjetno: kuharji in kuharice, ki so nam vedno dali kakšen posladek pri kosilu, in hišnik, ki nas je vedno nasmejal ob čakanju na avtobus. Z veseljem se kdaj vrnem nazaj v šolo, saj vedno rad obujam dobre spomine.

Fotografija: skupinska, foto: arhiv avtorja

BORIS LOZINŠEK

generacija 2009–2018

Na OŠ Grajena imam veliko dobrih in tudi humornih spominov. Najzanimivejše, kar imam v spominu, je čas med šolsko malico, saj nam je naša takratna razredničarka med vsako malico govorila zadeve o razredu, medtem pa tudi o tem, da naj hrano uživamo z zaprtimi usti, saj smo po njenem mnenju vsi cmokali. Zanimivo je bilo tudi med urami geografije, ko se zemljevidi niso spustili in sem jih moral držati. Učiteljica je zemljevide seveda potrebovala za

pridobivanje ustnih ocen, zato sem sedel pod zemljevidi in sošolcem pomagal pri odgovorih.

Če na hitro povzamem, se je v devetih letih šolanja na OŠ Grajena zgodilo marsikaj nepozabnega in legendarnega, zaradi česar lahko rečem, da so bila moja osnovnošolska leta z eno besedo EPSKA.

Boris je na fotografiji sošolke (sestre) Anamarije Lozinšek.

NEJC PODGORŠEK

generacija 2009–2018

Včasih se je zdelo težko, mi vzelo veliko časa, ampak na koncu je dobilo svoj smisel. OŠ Grajena se mi je vtisnila v spomin zaradi svoje majhnosti in posledično boljšega okolja, predvsem pa zaradi odličnega odnosa s profesorji. Čeprav so bili nekateri predmeti težki, so mi

predstavljali zelo dobro osnovo za srednjo šolo, saj sem v osnovni šoli pridobil ogromno znanja, ki ga koristim še danes.

Nejc je na fotografiji sošolke Anamarije Lozinšek.

TAJA ORNIK

generacija 2009–2018

Ko pomislim na osnovno šolo, imam občutek, kakor da je bilo včeraj in hkrati celo večnost nazaj. Spomnim se, da so učitelji za moj razred govorili: »Vedno so preglasni in ne znajo se vzorno obnašati, a vseeno radi gremo k njim, saj vedno poskrbijo, da ni dolgčas.« Res smo bili živahni, a nikoli nespoštljivi in vedno dovolj odgovorni, da smo se zavedali pomembnosti izobraževanja za lastno prihodnost. Spomnim se nasmejanih in prijaznih, včasih tudi strogih učiteljev in učiteljic, ki so se vsako šolsko leto trudili, da bi nas veliko naučili. S svojimi besedami in veseljem do dela so v nas vlili veliko

upanja in motivacije, da trdo delo prinese uspeh. V spominu so mi seveda ostali tudi moji sošolci, s katerimi smo med odmori doživljali prave komedije. Najbolj sem hvaležna, da sem v osnovni šoli Grajena našla prijatelje za celo življenje. Zahvaljujem se še vsem učiteljem, ki so me spremljali v mojih otroških letih, za razumevanje in znanje, ki so mi ga predali. Naučili so me vztrajnosti in mi dali odlično popotnico za nadaljnje življenje.

Taja je na fotografiji sošolke Anamarije Lozinšek.

ANAMARIJA LOZINŠEK

generacija 2009–2018

Moj najlepši spomin na grajensko šolo je, ko sem v času kosil pomagala kuharju Marku in kuharici Mateji pri pomivanju posode in pospravljanju. Razvijale so se različne teme pogovora, iz katerih sem se veliko naučila, predvsem za življenje. Precej časa sem preživljala tudi v knjižnici, kjer pa sem se naučila veliko o knjigah od učiteljice Jelice Primožič. Tudi tam ni nikoli zmanjkalo tem za pogovor.

Fotografija: ob koncu 9. razreda z razredničarko Jelico Primožič, foto: arhiv avtorice

UTRINKI
DANAŠNJIH
OSNOVNOŠOLCEV

SPOZNAJTE NAS

V četrtek, 1. 9. 2022, je 18 prvošolcev podružnične šole pogumno prestopilo šolski prag.

ANA

KEVIN

PATRIK

LAN

NIK

MATIC

ALEKS

JULIJA

ALJAŽ

KARIN

KAI

LANA

TEO

FINN

LEV

SOFIJA

TIM

JAKOB

2. RAZRED

MISLI UČENCEV:

- Naša šola ima lepo barvo fasade.
- Všeč mi je njena živa barva.
- Je zelo velika.
- Vse učilnice so zelo lepe z velikimi tablami in z udobnimi stoli.
- Ima veliko telovadnico z različnimi žogami in športnimi rekviziti.
- Zanimiva mi je muzejska soba.
- Vedno je čista.
- Vesel sem računalniške učilnice.
- Rada obiskujem knjižnico, saj ima veliko zanimivih knjig.
- Vesela sem, da obiskujem OŠ Grajena.
- To šolo obiskujeta tudi moja bratca.
- V OŠ Grajena se je učil tudi moj očka.
- Ko smo v šoli, jemo odlično hrano.

Draga OŠ Grajena!
Drugošolci ti želimo
vse najboljše
za tvoj praznik.
Želimo ti,
da bi imela veliko pridnih otrok,
nasmehanih učiteljev,
da se ne bi nikoli zrušila
in bi bila vedno tako lepo urejena.

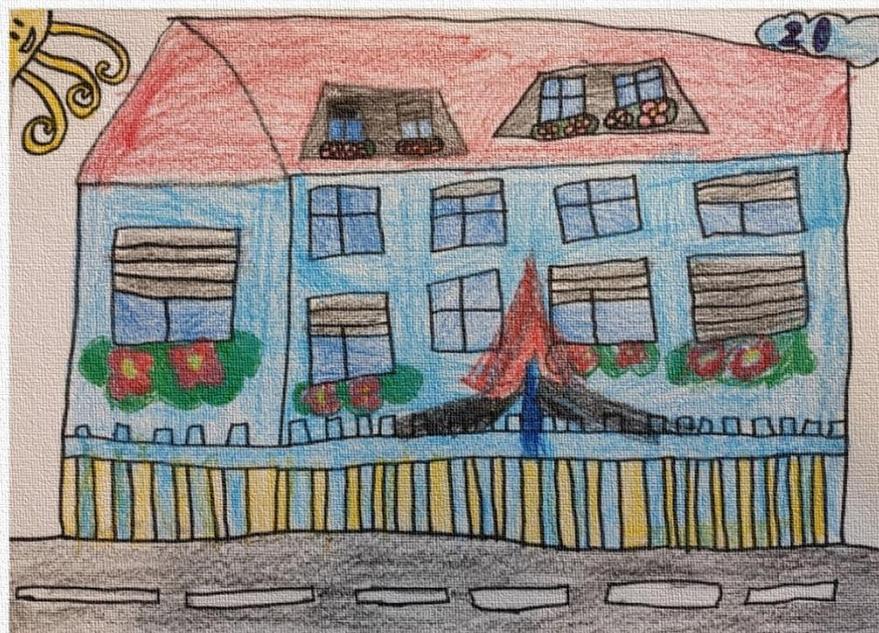
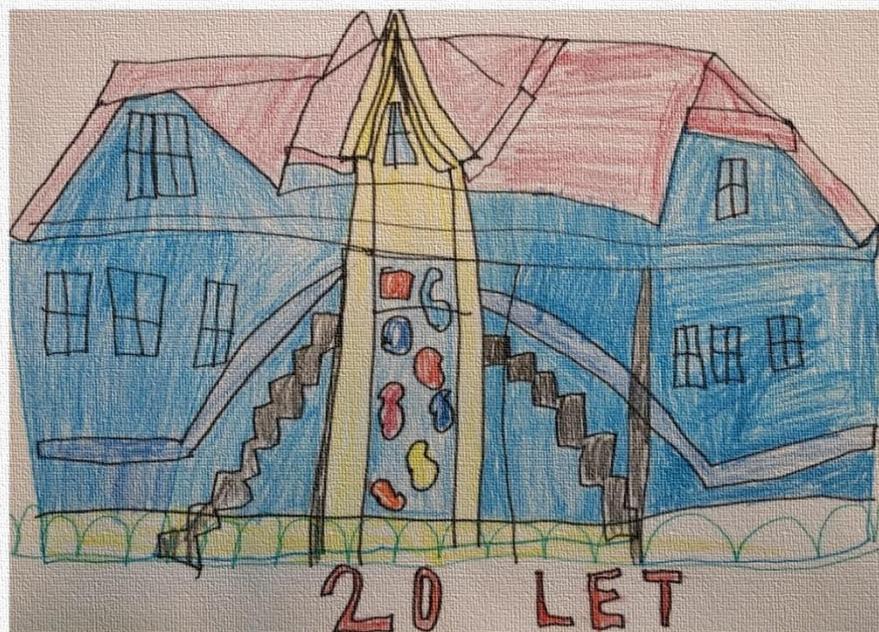
Julijan Tikvič, 2. g

MISLI STARŠEV, KI SO TUDI OBISKOVALI TO ŠOLO:

- Ko svojemu otroku pripovedujem o stari šoli Grajena, ne more verjeti, da nismo imeli telovadnice in da smo telovadili kar na hodniku v kleti.
- Najbolj mi je ostala v spominu šolska hranilnica, ki jo je vodil učitelj Bogomir Vaupotič. Pridno smo mesečno prinašali denar in aktivno varčevali. Ob koncu leta pa dobili tudi nagrado.
- V razredu nas je bilo veliko več, kot jih je sedaj. Učitelja smo spoštovali, ubogali, malce se ga tudi bali.
- Veselili smo se dostave drv, saj smo takrat opravičeno izostali od pouka in veselo pomagali hišniku zložiti drva v kurilnico.
- Mene je učila mama učiteljice, ki sedaj uči mojega otroka.
- Ko je zapadel prvi sneg, smo prosili hišnika, ali mu lahko pomagamo pri čiščenju. Tako ni bilo treba biti pri pouku.
- Najboljše je bilo biti dežurni učenec: sedel si na hodniku, nadzoroval in si bil celo obut.
- Ob misli na OŠ Grajeno se takoj spominim spominskih knjig, ki so potovale po razredu od sošolke do sošolca in nazaj do lastnika knjige, vse z namenom, da vsak vanjo zapiše neko misel ali risbo v spomin na lepe šolske dni. S pričakovanjem in radostjo sem se veselila vsakokrat, ko je prišla knjiga nazaj v moje roke. To so bili najlepši trenutki v šoli, zapisani za vse življenje.

MISEL UČITELJICE
2. RAZREDA
VANJE MAJCEN:

OŠ Grajena je ustanova, ki ima zame poseben pomen. Prvič sem vanjo vstopila kot prvošolka in se tako čudovitih osem let z veseljem vračala vanjo. Sedaj pa imam tudi to čast, da že 22 let v njej gradim svojo poklicno pot.

3. RAZRED

UČENCI 3. RAZREDA RAZMIŠLJAJO:

Moja mama je hodila v staro šolo, jaz pa hodim v novo. Tega sem zelo vesela, saj v stari šoli niso imeli telovadnice, ampak so telovadili na hodniku v kleti. Zdaj pa imamo lepo, veliko telovadnico.

Iva Slana

Rad hodim v svoji šolo in se igram s sošolci.

Elias Cigljarič

Všeč mi je, da imamo telovadnico in jedilnico. Kuhar zelo dobro kuha. Tudi učiteljice so prijazne.

Taja Majcen

Rad hodim v šolo, ker se nekaj novega naučim in ker se lahko igram s prijatelji.

Filip Sušnik

Rada grem v novo šolo. V stari šoli niso imeli telovadnice, v novi pa imamo lepo in veliko.

Amina Mrkaljevič

Moj ati je hodil v staro šolo, v kateri ni bilo telovadnice. Vesel sem, da imamo novo, večjo šolo in tudi veliko telovadnico.

Luka Gojkošek

Nova šola mi je boljša. Ati mi je povedal, da je obiskoval še staro šolo. Všeč mi je, da imamo telovadnico.

Stiven Pihler

Na novi šoli mi je všeč, ker se veliko naučim in ker imam prijateljice.

Živa Koštrič Trop

Na novi šoli se imam lepo, saj imam prijateljice. Tudi naučim se veliko.

Žana Toplak

Všeč mi je, da hodim v novo šolo, ker v stari šoli niso imeli telovadnice.

Klemen Pihler

Všeč mi je, da imamo telovadnico.

Vid Korošec

Všeč mi je, da imamo novo, večjo šolo in telovadnico.

Gal Gabrovec

Všeč mi je, da imamo telovadnico, ki je v stari šoli ni bilo, in večjo jedilnico, saj kuhar zelo dobro kuha.

Teo Malek

Všeč mi je, da imamo telovadnico, kuharja, ki dobro kuha, in prijazne učiteljice.

Lana Vrabič

Moj oči je hodil v staro šolo in niso imeli telovadnice, jedilnice, velike knjižnice in računalniške učilnice. V novi šoli vse to imamo.

To mi je všeč.

Jani Lorenčič Holc

Moj ati je hodil v staro šolo. Jaz pa sem vesel, da hodim v novo šolo z veliko telovadnico.

Matic Petek

Ta šola mi je všeč, ker ima telovadnico, veliko igrišče in jedilnico.

Pavel Visočnik

Všeč mi je, ker imamo veliko telovadnico. V to šolo je hodila tudi moja mami, ampak v staro. Nova je veliko lepša.

Jan Mišič

Moja mamica je hodila še v staro šolo, jaz pa hodim v novo. V stari jim je veliko stvari manjkalo, mi pa jih imamo.

Lia Mešanovič

Moja mama je hodila v staro šolo, jaz pa hodim v novo. Tega sem vesela, saj v stari šoli niso imeli telovadnice in še marsičesa drugega, kar sedaj imamo. Staro šolo sem videla na fotografijah in nova mi je bolj všeč.

Teja Preložnik

Moja mamica je hodila v to, staro šolo. Jaz pa sem vesela, da hodim v novo.

Lara Križnik

Všeč mi je, da so zgradili novo šolo, ker v stari šoli niso imeli telovadnice. Všeč sta mi tudi hrana in jedilnica. Učiteljice pa so prijazne.

Iva Bezjak

Šola praznuje 20 let
in jaz sem stara 9.

Šola predstavo bo imela
in jaz na njej bom pela.

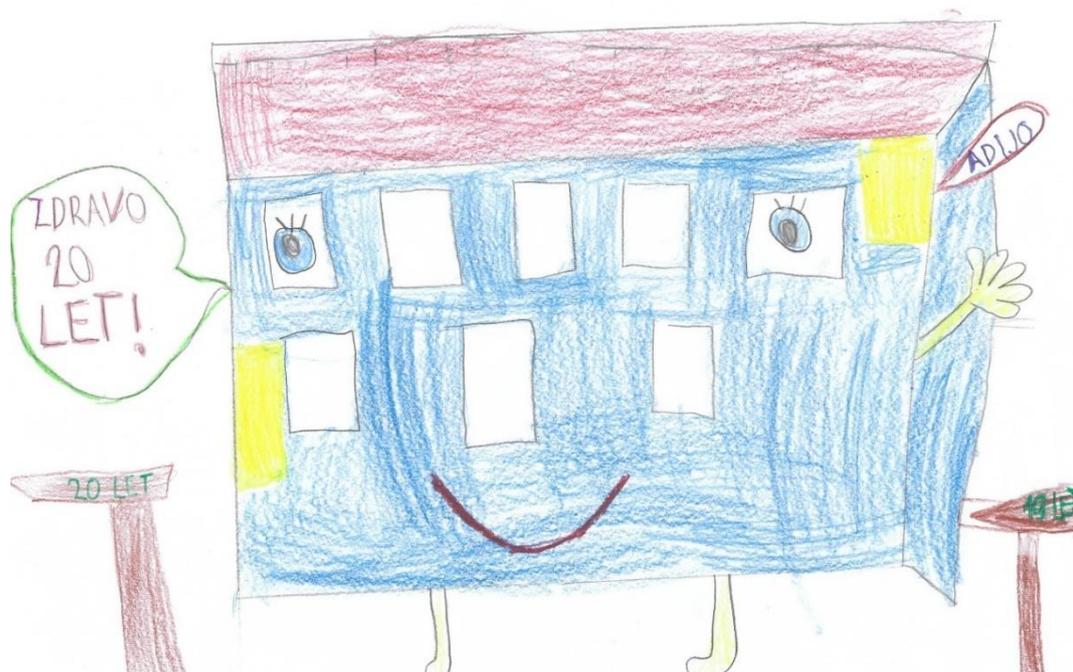
V šoli se radi učimo
in veselimo.

Učiti se nam mudi,
da bomo pametni vsi.

Če bomo pametni vsi,
nam bodo ploskali.

Vedno si bomo pomagali in se branili,
da srečni bomo mi.

Lara Kupčič, 4. g

Zala Breg, 4. g

5. RAZRED

ŠOLA NEKOČ IN DANES V SLIKI

Kaja Preložnik, 5. g

Žana Fuks, 5. g

Kaja Korošec, 5. g

Lovro Zelenik, 5. g

Neža Brlek, 5. g

ŠOLA

Ko pogledam modro in rumeno,
vidim dobro oceno.
Eni mislijo, da je šola šala,
a je zahtevna dama.

Ni strašna ali nevarna,
ampak zabavna.
Nerad se učim,
a se vseeno potrudim.

Nik Cvetko, 6. g

ŠOLA

V šolo pridem vesela,
saj spet vidim prijatelje.
Iz rumeno-modre stavbe
pridem vedno pametnejša,
saj se tam učim,
delam domače naloge in se veselim.

Šola nam daje znanje in moč,
da je v vseh nekaj dobrega.
Učitelji nam govorijo,
da ni nikoli čas, da obupaš.

ŠOLA

Ob potoku na Grajeni
rumeno-modra šola stoji,
tam polno je znanja in zabave,
nihče pa se testov ne veseli.

Vedno polno je igrišče in
zvezki domačih nalog.
Najboljši pa so vsi prijatelji in učitelji.
Ko pogledam rumeno-modro lepotico,
vidim zabavo in učenje.

Tian Kovačec, 6. g

V šoli je veselo, saj dostikrat plešemo,
pojemo in se veselimo.

Pouk v šoli je naporen,
ampak smo vedno pametnejši.

Ko zvonec zazvoni,
vsi na svojih mestih že učimo se!

Katarina Lampič, 6. g

7. RAZRED

SPOMINI NA ŠOLO

Moja babica je letnica 1965. Obiskovala je osnovno šolo Grajena. Njeni spomini na šolo so bili: kuhanje, odhajanje na izlete. Hodili so peš v šolo, niso uporabljali telefonov in računalnikov. Če niso bili pridni, so učitelji uporabili šibo. Spoštovali so učitelje in imeli so težke torbe. Ko so imeli telovadbo, so tekali okrog stare šole. Kosila niso imeli in so se razveselili malice. Imeli so zelo starega učitelja pri matematiki. Če niso vedeli, so se ob koncu pouka v kletni učilnici učili matematiko. To so njeni spomini na šolo.

Rene Marinič, 7. g

Moj oče je hodil na pol manjšo šolo kot je danes. Pozimi so imeli telovadbo na hodniku, poleti pa na pol manjšem asfaltiranem igrišču. Šolski vrtiček sploh ni bil vrtiček, ampak pravi vrt s sadovnjakom. Na njem so rastle visoke jabolane, potaknjenci različnih rastlin, zelišča ter veliko takih in drugačnih rastlin. Spomladi je na vrtu lepo cvetelo, pred šolo pa so rasli iglavci. Čeprav je bila šola manjša, se na njej niso učili nič manj kot danes.

Klemen Tikvič, 7. g

Moj dedi mi je povedal, da so pozimi morali hoditi po več ur v šolo, včasih pa je bil še tak sneg, da niti niso mogli v šolo. Poleti pa ni bilo težav, saj so bili že navajeni toliko kilometrov prehoditi, da so prišli do šole. Takrat so bili zelo težki časi in tudi učitelji niso bili ravno prijazni. Tako so tudi bile zelo stroge kazni. Šola je bila tudi v zelo slabem stanju, ogrevanja tudi ni bilo. Malice in kosila tudi ne. Moj dedi je še pripomnil, da je bil lahko vesel, saj mu je mama vsak dan pripravila malico, izgledala pa je tako: en kos

kruha, dva kosa salame in jabolko. Malico je dal v torbo oz. vrečko, saj za torbo ni bilo denarja, saj so morali doma kupiti nov stroj za sekanje drv, da jih ne bi zeblo pozimi. Poleti pa je bilo kar lepo, ampak povedal je, da je, ko je prišel domov, dobil eno jabolko, palico in klobuk in je mogel iti past ovce na travnik. Ko so se ovce pasle, je kar naredil tam nalogo, saj je imel čas. Še učil se je tam, je rekel! Zjutraj, preden je šel v šolo, je še velikokrat moral z očetom na traktor in na njivo okopat krompir. No, saj ni bilo tako slabo, je rekel. Imel je dobre sošolce in prijatelje, s katerimi se še dandanes sreča.

Jaša Šimenko, 7. g

Pred približno 25 leti je moj ati obiskoval osnovno šolo Grajena. Najbolj mu je ostala v spominu notranjost šole, ki je bila precej drugačna od današnje. Od učilnic mu je bila najbolj všeč tehnična učilnica. V njej so izdelovali različne zanimive stvari. Ati je šel tudi na tekmovanje iz tehnike. Pri modelarskem krožku je takrat izdelal avtomobil, ki ga ima shranjenega doma še danes. Zelo dobro se spomni tudi akvarija z ribicami in papige, ki so mu jo zaupali v skrb med poletnimi šolskimi počitnicami.

Tudi moj dedi je pred 57 leti obiskoval staro šolo na Grajeni. Obiskoval jo je 5 let, naslednja 3 leta pa je hodil v šolo na Ptuj. V vsaki učilnici so bile lončene peči. Telovadnice niso imeli. V zimskem času so telovadili v učilnici, poleti pa zunaj na dvorišču. Najraje so igrali igro med dvema ognjema in gnilo jajce. Pobirali so polže s hišicami in kostonje, ki so jih prodali v kmetijske zadruge in si s tem denarjem plačali šolski izlet.

Ivona Cvetko, 7. g

ČESTITKE ŠOLI

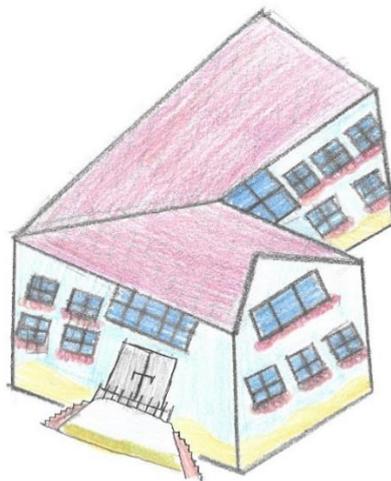
Draga šola!

Čestitam ti za 20 let uspeha in ti želim, da bi tako tudi ostalo. Šola mi je všeč, ker imam v njej veliko prijateljev in spominov.

7g Manca Plavec

Veseli smo, da lahko hodimo na to lepo šolo. Šoli želim vse najlepše v naprej, dobrih učence... Vse najboljše šoli za 20 let.

Tija Težak 7.g

Draga šola!

čestitam za dvajset let uspeha in ti želim, da bi se tudi tako nadaljevalo. Šola mi je všeč, ker imam v njej veliko prijateljev in spominov.

Nina Godec 7.g

8. RAZRED

DOGODEK, KI SE MI JE V ČASU ŠOLANJA NAJBOLJ VTISNIL V SPOMIN

V 7. razredu je bilo veliko smešnega, poučnega, tečnega in tudi zanimivega. Dogodek, ki se mi je najbolj vtisnil v spomin, je zaključni izlet v 7. razredu. Odpravili smo se 9. junija ob 6:45 proti Cerknici. Tam smo si ogledali muzej in nekaj zanimivosti, kot so ribištvo, kako nastane jezero itd. Nato smo se odpravili z vozom na pot. Peljali smo se približno 20 minut po hribih, kamenju, blatu in travi. Ko smo se vrnili, smo si v majhni trgovini kupili pijačo in hrano ter se usedli, nato pa popili in pojedli. Ko smo pojedli, smo se odpravili v Križno jamo. Prvo smo si obuli škornje, nato pa smo dobili svetilke, s katerimi smo si pomagali v jami. Po pol ure hoje smo se odpravili na čoln, ki je peljal po mrzli reki. Po 2 urah v jami smo prišli ven, se preobuli in odšli proti domu. Na poti domov smo se ustavili v Ljubljani v McDonaldsu. Okoli 19. ure smo se vrnili pred OŠ Grajena. Bilo je zabavno.

Luka Kokol, 8. g

Najbolj sem si zapomnila šole v naravi v mojem 7. razredu. Bilo je zelo zanimivo. Zraven nas so šli naš razrednik Aljaž Selinšek ter učitelja športne Ajda Brumen in Milan Šimac. Bili smo na Treh kraljih, tam smo ostali pet dni. Tam smo se učili smučati. Prvi dan sem si vse razpakirala in odšli smo na kosilo. Po kosilu smo odšli na prvo uro smučanja. Ker sem bila še začetnica, sem začela z osnovami. Naslednji dan so nas razvrstili v skupine: tisti, ki so že znali smučati, so odšli na proge, ostali pa smo se razdelili v skupine po znanju. Bila sem v drugi najboljši skupini. Na žalost nisem poznala nikogar, a smo se hitro spoznali in spoprijateljili. Na urah smučanja sem se zelo zabavala, saj je moj učitelj bil za hece in nas je poslušal, če česa nismo znali. Zaradi njega znam zelo dobro smučati in se lahko z družino končno odpravimo smučat. Najraje pa se vrnem na Tri Kralje, saj je meni tam najboljše smučišče.

Naš dan je potekal tako, da smo se zbudili ob sedmi uri. Odšli smo na zajtrk, po zajtrku smo se preoblekli in odšli na ure smučanja, po urah smučanja smo imeli kosilo in malo počitka, nato pa smo se preoblekli in odšli na smučanje. Ko smo prišli iz smučanja, smo imeli večerjo in nato učne ure. Dan se mi je zaključil ob deseti uri zvečer. Zadnji večer smo se odpravili na nočni pohod z baklami. Imeli smo tudi tekmovanje, kdo naredi lepšega snežaka. Sledila je podelitev priznanj, po podelitvi pa smo imeli zabavo. Bilo mi je zelo všeč in čisto vsem priporočam, da se udeležijo te šole v naravi.

Tia Mahorič, 8. g

V 6. razredu se mi je pripetila kar presenetljiva reč. Morda ste že opazili, da imamo na reflektorjih ob dnu oblazinjeno, toda leta 2020/2021 še tega ni bilo. Te blazine so naredili ravno zaradi tega dogodka. Jaz, Jan Čurkovič in Luka Kokol smo bili na šolskem igrišču v času podaljšanega bivanja. Če se pravilno spomnim, smo se lovili za golom. Ker smo ta dan v času pouka gledali film Sreča na vrvcu, smo vsakič, ko smo se komu izognili, rekli »sreča na vrvcu«. Tako je bilo tudi v tistem trenutku. Luka se je izognil tistemu, ki je lovil, in v tistem trenutku gledal nazaj. Nato je rekel »sreč« in se zaletel v reflektor. Verjetno je hotel spet reči »sreča na vrvcu«, toda ni mu uspelo izgovoriti niti prve besede. Kakorkoli že, Luka je padel po tleh. Oba z Janom sva tekla do učiteljice. Učiteljica je pohitela in Luka pospremila v notranjost. Jaz in Jan sva čakala in upala, da je z Lukom vse v redu. Kmalu naju je učiteljica poklicala v učilnico. Ko sva videla Luka, kako sedi zraven učiteljice, se nama je odvalil kamen od srca. Usedla sva se in učiteljica naju je vprašala par vprašanj. Ko sva nanje odgovorila, sva odšla nazaj ven. Luka je tudi po nekaj časa pršel ven in smo se pogovorili o dogodku. Na koncu je bilo vse v redu in vesel sem, da se ni zgodilo še kaj hujšega. No, sedaj veste, zakaj imamo na reflektorjih blazine.

Urban Herga, 8. g

ZAKAJ MI JE VŠEČ MOJA ŠOLA

Naša šola je mala, ampak to ni slabost, saj se med razredi poznamo, se družimo in pogovarjamo. Vsak dan, ko pridem v šolo, imam tukaj prijatelje, s katerimi se lahko pogovarjam, se družim. Zelo dobra je tudi malica, ki nam jo pripravi gospod kuhar. Super so tudi učitelji, ki so do nas spoštljivi in nam pomagajo ter dajejo nasvete, pomembne za življenje. Šola je blizu naših domov, kar je super. Imamo tudi šolski prevoz, ki nam olajša pot v šolo. Imamo tudi veliko dejavnosti, prireditve in krožkov, ki se jih lahko udeležimo. Odličen je tudi zajtrk, ki ga lahko pojemo zjutraj v kuhinji, zraven pa si privoščimo tudi čaj. Všeč mi je tudi, da imamo vedno na razpolago sadje. Najbolj mi je všeč, da lahko vsak dan ustvarjamo nove spomine, ki nam ostanejo za vedno.

Lana Ornik, 9. g

V naši šoli se vsi zelo dobro razumemo, predvsem kot posamezni razred. Vedno si med seboj pomagamo, ko kdo potrebuje pomoč, se skupaj smejimo in podpiramo. Najbolj všeč mi je, da imamo na šoli različne neobvezne dejavnosti, ki nas zanimajo in jih obiskujemo z veseljem. Naš kuhar nam vedno pripravi okusno malico in kosilo. Učitelji nas tudi kdaj za nagrado odpeljejo v računalniško učilnico, kjer se malo pozabavamo na računalnikih, ali pa gremo tudi ven na igrišče, kjer se malo zdivjamo. Najbolj pa se vedno veselimo končnih izletov, pri katerih se veliko družimo, smejimo, zabavamo in kdaj tudi kaj novega naučimo. Imamo pa tudi možnost, da se družimo tudi izven pouka. Tudi pri pouku glasbe veliko pojemo, pri likovni delamo različne risbe, spoznavamo nove likovne tehnike, pri biologiji spoznavamo veliko o svojem telesu ...

Sandra Skledar, 9. g

Šola Grajena mi je všeč zato, ker je majhna in se vsi razredi med seboj poznamo. Učitelji in učenci smo povezani ter se spoštujemo. Všeč mi je tudi zato, ker učitelji niso vedno povsem resni in si vzamejo čas za sprostitev. Športni učitelji verjamejo, da ima vsak talent pri športu in na tekmovanje vpišejo vse, ki imajo željo po tekmovanju – tudi če mislijo, da jim ne bo dobro šlo. Vsi učitelji se tudi trudijo, da nas čim bolj naučijo in organizirajo čim boljše ure. Kadar imamo dneve dejavnosti in nimamo povsem načrtovano, kaj delamo, se učitelji tudi trudijo, da je dan čim bolj zabaven in se ne dolgočasimo. Učenci iz vseh razredov smo uspešni na različnih področjih, kar nam omogočajo učitelji, saj nas spodbujajo in verjamejo v nas. Imamo dostop do veliko interesnih dejavnosti glede na naše interese in zanimanja. Učitelji nas učijo o stvareh iz življenja, ki jih v učnem načrtu ni napisanih, in vejo, da nam bo to znanje pomagalo v življenju. Šola mi je nasploh všeč po izgledu in njeni razporejenosti. Čeprav ima nekaj slabosti in pomanjkljivosti, je še vedno super.

Manca Lampič, 9. g

Na naši šoli mi je všeč, saj se vsi trudijo, da bi bilo vzdušje veselo. Všeč mi je tudi večina učiteljev, ker so prijazni in ti znajo prisluhnut. Všeč so mi tudi učilnice, ki prinašajo veliko novih spominov. V razredu smo tudi vsi povezani. Všeč so mi tudi naše prireditve, saj se učenci in učitelji zelo potrudijo. Imamo tudi knjižnico, kjer imamo velik izbor knjig. Imamo prostorno igrišče, kjer telovadimo in se kdaj popoldan tudi družimo. Všeč so mi tudi izbirni predmeti, kjer upoštevajo naše želje. Tudi naši izleti so zelo zanimivi, saj se družimo, si kaj zanimivega pogledamo in se še bolj povežemo. Nasploh mi je všeč naša šola, saj je manjša in se lažje znajdemo v njej.

Neja Horvat, 9. g

GALERIJA
2002–2022

DARJA POLNER, UČITELJICA LIKOVNE UMETNOSTI

Ko sem pred petindvajsetimi leti prvič vstopila v šolo na Grajeni, sem bila presenečena nad starimi in izrabljenimi prostori. Spominjam se vonja po vlagi, najbolj pa me je presunila »telovadnica«, dolgi kletni hodnik. Spomnim se poročila po opravljenih pregledih, kjer je bilo jasno, da je šola tudi nevarna. Takrat sem bila še učiteljica likovne vzgoje. Učenci so bili in so še sedaj zelo ustvarjalni, sodelavci super. Nekateri učenci so medtem postali učitelji in se nam pridružili.

Pred dvajsetimi leti smo dobili novo in krasno šolo, postala sem učiteljica umetnosti in nastalo je veliko čudovitih likovnih izdelkov. Nekateri so bili nagrajeni na mednarodnih in državnih natečajih. Nekaj izdelkov zadnjih dvajset let iz mojega arhiva je predstavljenih v galeriji.

Aljaž Jančič, Matevž Prevolšek

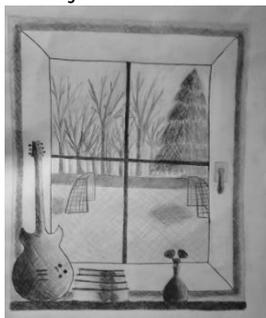
Ajda Drobnič

Nives Bezjak

Tjaša Šimenko Golob, Lea Petek

Ana Bole

Vita Erjavec

Maja Kukovec

Gabrijela Solina

Gašper Plavec

Lara Oszifcsin

Aleks Pihler

Madita Godec

Maja Kukovec

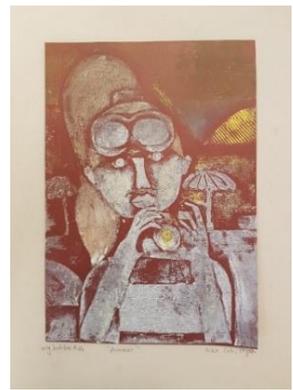
Maja Štrucl

Urška Čeh

Nejc Podgoršek

Nika Čeh

Nika Potočnik

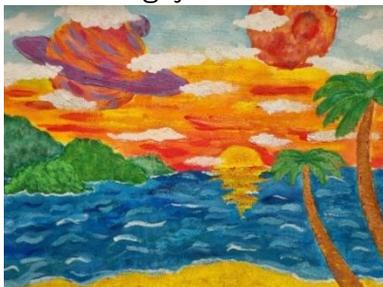
Sergeja Lešnik

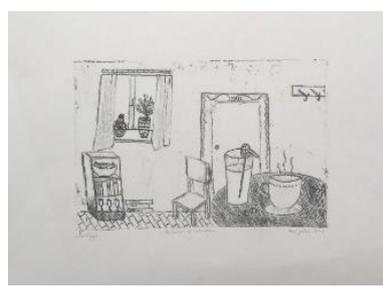
Tilen Čeh

Tjaša Pauko

Ana Bole

Ana Jančič

Ela Valenko

Luka Špurej

Nuša Kramberger

Sandra Skledar

DONATORJI

MESTNA OBČINA PTUJ

javne službe ptuj

Društvo kmečkih žena
Grajena

Društvo vinogradnikov in
sadjarjev Osrednje
Slovenske gorice

Milan Breg s.p.

Kaldom d.o.o.

PGD Grajena

Perutnina Ptuj

OSNOVNA ŠOLA LJUDSKI VRT PTUJ S PODRUŽNICO GRAJENA

»Šola je zgradba s štirimi stenami – in prihodnostjo vmes.«

Lon Watters

Foto: Albin Bezjak